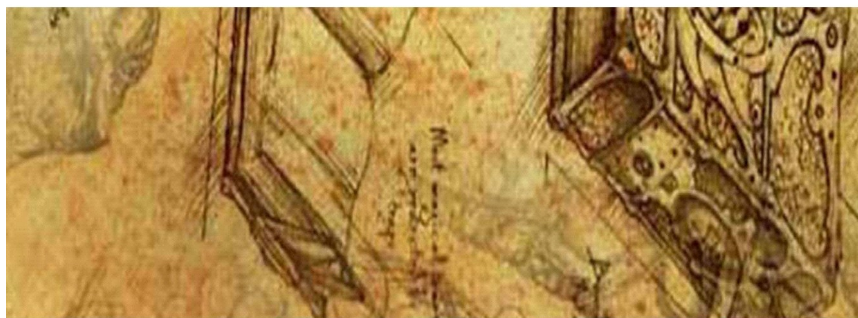

de H. C. Andrei

STAPANUL PLANTELOR

(VOL II DIN VANATORII DE ZEI)

STAPANUL PLANTELO

(Volum 1 sau 2? din Vânătorii de Zei) de H.C. Andrei

Hidegcuti Catalin

I

Elipsoidul de culoare maro întunecat, din material asemănător lemnului, cu ieşituri-crengi ca nişte braţe, explodă pe cerul noros într-o străfulgerare de energie marcând ieşirea extradimensională.

Energii albastre apărură la extremităţile braţelor stabilizând elipsoidul în aer.

Şi nu prea. În interior, Ras se răsucea incomfortabil pe locul asemănător scaunelor pentru pasageri pus la dispoziţie de arhitectul vasului ciudat.

– Asta nu este ceea ce aş numi un zbor plăcut! îşi făcu el cunoscută indignarea tovarăşilor săi

– Este împrumutată. Îţi ia ceva timp să înveţi pilotarea unui sai-ner; răspunse fiinţa ectoplasmatică mânuind comenzile magice ale vasului.

Mânuind fiind un fel de a spune. Asurul exista în matricea magică de la prova sai-nerului, matrice controlând atât materia cât şi energia vasului. Într-un anumit sens pilotul, odată ce se integra în matrice, devenea vasul. Ceea ce ar fi fost foarte greu pentru o fiinţă nonenergetică.

Chiar şi asurul se chinuia cu comenzile. Odată stabilizaţi în aer înveli sai-nerul într-o piele de invizibilitate. Populaţia indigenă nefiind obişnuită cu nave zburătoare nu doreau să-i alarmeze

– Doar du-ne întregi la locul de întâlnire; Ossian indică un punct pe harta magică plutind lângă pilot

Braţele se energizară împingând vasul peste vârfurile copacilor înalţi. Sai-nerul se aşeză într-o poiană largă, braţele servind drept suport în iarba înaltă a junglei ce se întindea în toate direcţiile. Asurul folosi simţurile sai-nerului.

– Câteva forme de viaţă inteligente la marginea junglei; zise el.

– Să sperăm că sunt gazdele noastre; Ossian atinse runa de deschidere a rampei.

Îşi luară precauţii în timp ce păşeau afară, Alkanor ridicând un scut în jurul aventurierilor ieşiţi afară. Ras şi Kinon luară poziţii pe flancuri. Înainte de a coborî Alkanor le făcu semn pasagerilor înghesuiţi în spatele vasului să aştepte.

De la marginea junglei, văzându-l pe Ossian, ieşiră o duzină de fiinţe. Una, două le recunoscu imediat, vettoni: fiinţe

înalte de doi metri, membre groase, piele galbenă, patru braţe, având pe obraji un fel de tentacole subţiri. La fel şi pe spatele gambelor. Restul fiinţelor erau mici, negre, păroase. Ossian îi ştia drept ikalli.

Din câte ştia Alkanor nu erau periculoşi. Nivelul tehnologic şi magic scăzut, dar niciodată nu puteai ştii cu siguranţă. Viziunea magică a elfului întunecat arăta că totul era liniştit.

Ossian începu să vorbească cu băştinaşii. Cei mici gesticulau mult şi arătau mereu înspre vest, unde pitiţi după norii groşi se vedeau creste înalte încununate de coroane de zăpadă.

– Ras, Kinon. Vreun semn că sunt probleme? murmură el prin comunicarea magică

Ambii răspunseră negativ. Alkanor ajunse lângă grupul de fiinţe.

– Despe ce este vorba? întrebă în dialectul lor secret.

– Cei care ne-au contactat spun că este vorba de o forţă răuvoitoare care le distruge lumea.

– Tot timpul este vorba de forţe răuvoitoare; răspunse zeflemitor Alkanor.

– După câte mi-au spus cred că este vorba de ceva serios. După ce asigurăm zona, vom aşeza tabăra aici. Satul lor este aproape. Şi pune la treabă auxiliarii.

– Dacă Corrigan te aude vorbind aşa, te doboară cu un singur pumn!

– Doar spune-le să aşeze tabăra. Şi să auzim ce au de spus gazdele noastre.

Elful întunecat se întoarse la navă. Asurul eliberase comanda şi intrase în armura complicată pe care o purta în medii considerate de el ostile.

Pasagerii din spate discutau între ei în şoaptă, pe cât de în şoaptă pot vorbii piticii.

Cu muşchii bine formaţi şi putere enormă, ca un perete de stâncă, o legendă şi printre pitici Corrigan se juca cu ciocanul greu creat chiar de el. Împodobit cu rune şi protecţii magice o singură lovitură de ciocan dobora un gigant, lucrase la el timp de zece ani. Alţi doi pitici zăceau în grămada de cutii pline de echipamente şi aparate de alchimie pe care le căraseră după ei. Sub ei se găsea cala unde se odihnea sania-pământ.

Lângă pitici, Nyras, misticul elfilor albi îi privea cu mirare, nu avusese ocazia să cunoască modul piticilor de-a glumi. Adus de curând de Ossian elful alb nu participase la vre-o misiune cu aventurierii, Nyras se dovedea a avea calităţi de arcanist dar era aplecat spre arta puterilor naturii. Studiase alături de copacii bătrâni care îşi trimiteau cunoştiinţele de la o generaţie la alta timp de sute de mii de ani.

– Facem tabăra aici. Hai Corrigan, la treabă!

Piticul se uită la Alkanor chiorâş dar se ridică de pe lada pe care şezuse atât de comfortabil.

– L-aţi auzit pe elful întunecat! Face pe şeful, ca toţi din rasa lui. Dar ăsta este de partea noastră aşa că să-l ascultăm, fraţilor.

Piticii se puseră pe lucru. Cutiile fură descărcate în linişte, având ajutorul lui Alkanor şi Nyras, care însufleţi golemi de lemn şi pământ să-i ajute cu lăzile grele.

Instalată repede tabăra era protejată de inscripţii şi simboluri puternice. Dacă vre-o forţă duşmană se apropia aventurierii ar fi aflat de îndată. În plus Alkanor fortificase linia de apărare folosind o vrajă de paralizare. Oricine s-ar fi apropiat de tabără rămânea paralizat pentru scurt timp.

Între timp, piticii instalară un aparat de măsurare magteh. Urma să le ofere răspunsuri despre lumea în care se aflau: atmosferă, gravitaţie, nivel de toxicitate, câmpuri energetice de diferite tipuri.

Ikallii le povestiseră situaţia în care se aflau. Lumea lor era în cea mai mare parte acoperită de apă şi terenuri joase, mlăştinoase. Un singur continent era presărat cu terenuri înalte, unde se găsea şi platoul înalt care cauzase tot mai multe probleme în ultimul timp. Ikallii le permiseră vettonilor în urmă cu trei ani să stabileacă o colonie pe valea râului, în apropiere. Acum colonia avea în jur de două sute de mii de fiinţe şi mai multe sate cu populţie mixtă apăruseră în jur.

Platoul înalt nu fusese niciodată explorat din cauza junglei de nepătruns plină de animale periculoase care-l înconjura şi înălţimii sale. Nu exista nici un drum care să urce până sus. Dar în ultimele luni cete de ikalli războinici ciudaţi atacaseră localităţile din jur, omorând tot ce le stătea în cale.

Cu sălbătăcie. Şi pe puţinii pe care-i lăsau în viaţă îi târau după ei dispărâd în junglă, fără să mai poată fi găsiţi.

O ceată, numărând cu miile, atacase comunităţile vettone. Spre deosebire de ikallii paşnici, vettonii contraatacaseră lovind cu forţă în coloanele inamice. Urmaseră bătălii sângeroase. Ca urmare ikallii ciudaţi au fost respinşi şi urmăriţi prin junglă. Generalii vettoni trimiseră o armată în junglă, urmărind ikalii ucigaşi până la baza platoului. Dar curierii armatei nu se mai întoarseseră.

Apoi apăruse o mână de supravieţuitori care aduseră veşti tulburătoare. În apropierea platoului ceţuri acoperiseră armata şi dintr-o dată se treziseră măcelăriţi de tot felul de fiinţe ciudate inclusiv sute de animale prădătoare.

Speriaţi vettonii ceruseră ajutor mercenarilor planari cu care aveau din când în când contact. Mai exact cuiva care-l cunoştea pe Ossian şi ştia că se ocupă cu misiuni riscante.

– Astea le-au găsit la gâturile ikallilor coborâţi de pe podiş. Ossian le arătă medalioane făcute din metal: un triunghi central cu o

mulţime de linii care se întretăiau în jur, ca nişte şerpi. Ikallii le spuseră că nu recunoşteau simbolurile acestor medalioane, proprii lor zei nu aveau asemenea simboluri deci nu erau a soldaţilor lor. Şi nici a vettonilor.

– Avem nevoie de mai multe informaţii; mormăi Ras întorcând capul către Corrigan; Maşinăriile au găsit ceva?

– N-o să murim sufocaţi. Asta e sigur. Încă n-am terminat de analizat toate aspectele dar atmosfera e respirabilă. Gravitaţia este un pic mai mare decât normal dar acceptabilă. Încă n-am terminat testele energetice dar există un câmp psionic masiv cam în direcţia platoului. Şi când spun masiv mă refer la ceva proiectat de forţe magice, nu de ce-ar putea proiecta ikalli. În rest. Va trebui să aşteptaţi.

– Acolo sus este ceva; murmură asurul, murmur proiectat către toţi aventurierii; O simt. Este ceva puternic.

– Data viitoare ce-ar fi să aducem un empat? spuse Ras în timp ce studia o colecţie de arme ikall şi vettone. Chestiile acestea sunt simple, fără proprietăţi magice, primitive.

Alkanor ridică palma rostind şoptit un cuvânt. În locul sferei de lumină puternică apăru un glob fantomatic ce arunca în jur o lumină slabă.

– Magia e greu de legat şi are efecte mai reduse decât în alte Domenii.

– Kinon, puterile tale sunt afectate? întrebă Ossian.

Blana roşu aprins se zbârli şi ochii aventurierului se schimbară.

– Nu, puterile mele sunt naturale aşa că încă mă pot transforma.

– Bine. Vreau să cercetezi ruta spre platou. Am primit o hartă aproximativă de la vettoni. Vezi dacă corespunde cu terenul. Şi să găseşti o cale mai bună de-a traversa jungla.

– Am înţeles; Kinon se ridică să plece.

– Şi fără magie! Cu toţii! Fără magie ca să nu atragem atenţia. Deocamdată nu ştim cu ce avem de-a face. Alk, tu întăreşte defensiva taberei.

Alkanor aduse un săculeţ şi împărţii brăţări suple acoperite cu simboluri.

– Luaţi fiecare câte una, cei care nu aveţi apărare psihică. Mai ales tu, Kinon.

Încuvinţând aventurierul luă o brăţară şi-o înghiţi.

– Cel mai bun loc; zise când văzu privirea mirată a lui Nyras.

– Se va transforma şi cel mai sigur loc este în interiorul trupului; îl lămuri Ras pe elful alb prinzându-şi brăţara pe mână.

– Kinon. Dacă poţi adu-mi un prizonier. Dacă poţi! Încearcă să-l aduci inconştient, pune-l într-un cocon.

Ossian îi aruncă două mici ovoide pe care aventurierul le prinse cu îndemânare. Şi rânji ca o fiară.

– Dacă pot Oss. Nu-ţi promit nimic.

Se retrase şi plecă să-şi îndeplinească misiunea. Prefera să fie singur când se întâmpla transformarea.

– Ras tu iei prima veghe. Nava ta este în mod de veghe, RiLa? zise Ossian

– Da. Armele ei sunt suficiente pentru a anihila orice ameninţare venind de la ikalli sau vettoni.

– Vreau şi ceva simplu; Ossian privi direct la Nyras; Poţi să ridici un zid de spini în jurul taberei?

– Da.

– Fă-o! Restul, ştiţi ce aveţi de făcut. Deocamdată să ne odihnim şi să aşteptăm rezultatele aparatelor piticeşti şi ale lui Kinon.

Alkanor rămase să povestească cu unul dintre pitici şi Corrigan. Nyras îşi începu vraja de ridicare a zidului de spini. Thubarr se îngrijea de maşinăriile care cercetau mediul.

Ossian se asigură de magia ce proteja tabăra şi se apucă să lege vrajile necesară aducerii de aliaţi în luptă. Nu aliaţi interdimensionali ci aliaţi conjuraţi temporar de magie. Patru modele de bronz ca nişte jucării de copil mic. Fiecare capabilă să se transforme într-un aliat de nădejde. A cincea, magul-luptător o puse înapoi în cutioară. Aceea figurină rămânea ultima lui carte. Darul fusese primit de la un arhmagician. Şi cea ce venea în ajutor nu era întotdeauna comfortabil, sau controlabil.

Veniseră aici pentru o problemă „mică" aşa le spusese contactul, nu pentru a purta un război împotriva unei întregi naţiuni. Echipa sa era bună şi avea să-şi îndeplinească contractul. Trebuiau s-şi apere reputaţia. Reputaţia era tot ce aveau mercenarii planari. Fără reputaţie nimeni nu te angaja şi ajungeai la misiuni de-a dreptul sinucigaşe.

Dimineaţa urma să se întâlnească cu doi lideri de război, un fel de generali sau ce orice alt nume ar fi purtat la vettoni şi trebuia şă se pregătească pentru negocieri. O armată de vettoni ar fi fost la îndemână, ikallii fiind prea mici ca să fie buni luptători.

Rămânea de văzut ce veşti aducea Kinon, gândi el.

Ştia că Kinon îşi va duce treaba la bun sfârşit.

Metamorful absorbea noul său mediu. Kinon se alăturase bamdei lui Ossian cu ceva vreme în urmă, puterile sale dovedindu-se folositoare aventurierilor în o grămadă de situaţii. Cu ajutorul lui Ras şi Alkanor învăţase o mulţime de forme folositoare a creaturilor diferitelor planuri, îi lua timp să înţeleagă şi să înveţe o nouă formă. Dar după învăţarea ei tiparul rămânea o amprentă genetică pe care o putea aduce cu uşurinţă la suprafaţă cu ajutorul voinţei. Nu toate puterile fiinţei în care se metamorfoza îi erau la dispoziţie, mai ales cele magice. De aceea prefera să folosească creaturi a căror puteri erau naturale şi nu magice.

Rasa lui măcelărită şi făcută sclavi datorită darurilor pe care le posedau. Puţinii rămaşi în viaţă se găseau împraştiaţi de-a lungul şi latul Domeniilor. Când Ras îl salvase din sclavie şi-l învăţase să-şi folosească abilităţiile în feluri la care nu avusese

acces înainte. Inclusiv cea de a lua forme demonice. Ca cea pe care o folosea acum.

Jungla ikalla îi fusese străină cu puţin timp în urmă.

Între timp învăţase. Forma pe care o luase era cea a cercetaşilor forţelor demonice: şase picioare în acelaşi tip şi mâini cu ghere lungi, musculoase, ca şi restul trupului. Capul prelungit se termina cu o gură plină de dinţi ascuţiţi, trei ochi şi o serie de deschizături cu care mirosea şi auzea. Pielea ca şi scoarţa de copac îl camunfla preluând textura mediului înconjurător.

Kinon folosea forma de şerpaş în misiunle de cercetare. Nu degeaba se chinuiseră demonii să plăsmuiască o asemenea creatură.

Gustă aerul junglei, strecurându-se cu uşurinţă prin vegetaţia deasă. Animalele junglei, cele care îl simţeau, se trăgeau la o parte. Instinctul lor primitiv le transmitea că au de a face cu o forţă puternică şi primitivă. Simţi jivina de mărimea leului urmărind-o, dar doar pentru o secundă, cât timp îi luă să-şi schimbe textura. Dintr-un salt ajunse departe, lăsând jivina nedumerită în urmă.

În viteză trecu pe lângă vettonii şi ikallii înarmaţi ce păzeau o trecere de râu. Kinon nu folosi puntea ci sări peste cursul de apă, forţă extraordinară era unul dintre atributele incluse în construcţia genetică a cercetaşului. Îşi continuă galopul ghidându-se fără greşală dispunea de-un ecolocator şi de vedere nocturnă excelentă. La un moment dat un prădător local, care făcuse greşala de a-i bara drumul, a fost ucis cu o singură lovitură de braţ înarmat cu gheare.

Apoi. Dintr-o dată. Se opri. Mirosise ikalli. Dar ceva nu era în regulă cu ei. Mirosul era diferit, părea în neregulă. Se hotărî să investigheze. Având grijă să nu fie simţit se apropie de poziţia ikallilor. Mişcându-se ca umbrele, furişându-se prin iarba înaltă, sărind de pe un trunchi pe altul, ajunse să-i vadă.

Patru ikalli erau strânşi unul lângă altul. Păreau deznădăjduiţi, cu o flacără pâlpâitoare aruncând o lumină aproape inexistentă ce le ţinea companie. Arme nu deţineau, cel puţin nu la vedere, doar nişte cuţite lungi la brâul fiecăruia.

Strecurându-se cu iscusinţă Kinon ajunse la câţiva metri în spatele grupului. Ieşise de sub protecţia junglei aşa că vegetaţia era rară şi doar iarbă. Nu-i păsa, camunflajul său rămânea

excelent, avea încredere în abilităţile trupului cercetaşului demonic.

Se încordă cu toate picioarele. Şi se lansă.

Căzu pe spatele unuia, rupse gâtul celui de lângă. Cu viteză năucitoare doborî pe al treilea cu un pumn în cap şi muşcă capul ultimului. Totul se petrecu în mai puţin de un minut.

Băgă mâna în buzunarul organic, marsupiu, ce-l avea în dreptul stomacului, scoase bobul dat de Ossian şi-l aruncă lângă ikallul inconştient.

Bobul explodă şi sute de fire subţiri de pânză ţâşniră înfăşurând trupul piticaniei într-un cocon protector care urma să-l ţină inconştient până ce ajungea la tabără pentru a-l interoga Alkanor. Îl luă pe umăr dar se dovedi incomfortabil, aşa că-l legă pe spate cu curele tari de piele. Hamul se dovedi perfect. Hotărî să se întoarcă pe aceeaşi rută, considerând-o sigură.

Făcu doar trei salturi şi se opri.

Cu coada ochiului văzu o sclipire pe dealul următor, pe care încă n-apucase să-l exploreze. Scânteia dispăru imediat. Ridică capul mârâind şi adulmecând. Era însă prea departe pentru a desluşi ceva sigur în amestecătura de mirosuri a junglei.

Stătu nehotărât. Analizând situaţia.

Dacă verifica scânteia pierdea timp şi cu coconul pe spate nu era chiar invizibil. În aceelaşi timp însă dacă găsea duşmanii putea să avertizeze tabăra. Scuturând capul reintră în junglă, încă nedecis. Căută din nou mirosuri familiare dar nu găsi. Creierul său păstrase amprenta iniţială dar preluase şi caracteristicile cercetaşului demonic. Misiunea primară rămânea prioritară: să găsească drumul şi să aducă un prinzonier.

Misiunea părea îndeplinită, găsise o cale fără capcane prin junglă şi capturase un prizonier. S-e hotărâ, se întorcea în tabără.

II

Dimineaţa sosi pe neaşteptate pentru Nyras. Dormise buştean şi ieşi somnoros afară respirând cu nesaţ aerul curat.

Văzu că, Kinon revenise şi stătea cu Alkanor inspectând ceva ce se găsea la picioarele lor. Elful alb nu vedea exact ce

este. Piticii trebăluiau în jurul maşinăriei lor care continua să pufăie, zumzăie şi să emită câmpuri energetice. Ossian nu era de văzut şi nici Ras. Asurul probabil se întorsese în navă.

Nyras apucă să se echipeze. Îşi trăsese cizmele şi-şi prinsese lanţul mantiei când avu o senzaţie de pericol iminent.

Fulgerător sări într-o parte cu pumnalul în mână.

Ras râse zgomotos apărând lângă uşa cortului modular.

– Ai început să simţi invizibilitatea fără ajutorul magiei. Bine! Nyras îşi regăsi calmul.

– Într-o zi cineva o să te înveţe o lecţie dacă continui cu glumele astea. Sper s ă doară.

Tieflingul ridică umerii:

– Poate. Dar este mai distractiv aşa. Hai, Ossian are musafiri. Ikallii nu ne-au spus chiar totul.

Ras fiind un tiefling, o corcitură între un om şi un demon, nu se putea stăpâni să nu joace feste. Îi era în fire. Dar în acelaşi timp Ras crescuse în subteranele unui oraş planar. Învăţase să lupte de când statuse în picioare. Cum puterile sale îi dădeau acces la doar câteva trucuri minore îşi folosise cea mai bună armă, creierul. Devenise hoţ fără pereche şi apoi asasin. Învăţase şă-şi crească puterile cu ajutorul amestecurilor magteh. Nyras îl văzuse purtând sub tunică un scuipător, din câte îi spusese Alkanor arma scuipa un proiectil ce ardea mai tare decât soarele, de fapt arma era numită starfire. Alkanor îi spusese poveştile care se spuneau pe la colţuri despre Ras. Dacă nu-l omorai din prima erai mort.

Lângă cortul lui Ossian se vedeau patru fiinţe complet necunoscute lui Nyras. Un pic mai înalte decât elfii dar legaţi de parcă ar fi fost pachete de muşchi, purtând armură dintr-o piele întărită cu lamele metalice roşiatice şi coifuri semi închise. Semănau la trăsături mai degrabă cu orcii, dar existau o serie de ridicături prelungite, osoase, ce indicau o întărire a scheletului, în jurul umerilor şi pe braţe. Scuturi rotunde le atârnau pe spate şi fiecare purta câte o spadă la brâu. Văzu şi ghioage, securi, arcuri lungi. Le plângea de milă celor care le-ar fi stat în cale.

Interiorul cortului răsuna cu voci distincte. Ossian se răstea la un trio compus dintr-un vetton, un ikall şi un dardan. Dardanul purta set de armură la fel ca şi soldaţii de afară, dar şi-

o manta lungă ce ascundea armele purtate la brâu. Retras, pe o ladă, statea un om îmbrăcat în robă de vrăjitor.

– Ne-aţi ascuns fapte! Ne-aţi pus în pericol! Ossian păstra tonul calm, dar nu pentru multă vreme.

– Am crezut că sunt pierduţi; răspunse vettonul.

– Păstrând secretul despre ei am crezut că veţi fi liberi să acţionaţi fără teamă; ikallul spera împăciuitor că nu se va ajunge ca aventurierii să plece.

– Noi am fost angajaţi de-o naţiune de pe partea de vest a platoului. Mai bine spus stăpânul meu i-a asigurat pe ikalli că îi va proteja în schimbul unui tribut; interveni dardanul.

Vrăjitorul uman se scutură de parcă s-ar fi trezit din somn:

– Nu le spune nimic. Stăpânul se va întoarce după noi şi vei fi pedepsit. Ossian folosi o singură mişcare a mâinii adormindu-l pe om c-o vrajă

simplă.

– Dardanule, noi doi trebuie să discutăm. Restul ieşiţi afară! Ras supraveghează-i pe oaspeţii noştrii înarmaţi! Nyras ai grijă de prietenii noştrii! Generale Autho, în lumina noilor dezvăluiri voi avea nevoie de cel puţin şase sute de luptători. Stabileşte toate detaliile cu Nyras. Dar să fie gata şi pregătiţi de marş până mâine dimineaţă.

Odată ceilalţi plecaţi masivul negru a cărui piele era acoperită cu rune albe îl invită pe dardan să ia loc:

– Numele tău este Ar'Sakar. După felul cum te-ai comportat nu pari zelot. Aş dori să ştiu detaliile prezenţei voastre aici?

– Eu fac parte din ceea ce noi numim Avangardă. Trupe de atac, de şoc, ale rasei mele. În ultimii doi ani am fost în serviciul unui vrăjitor uman. Un vrăjitor puternic. În lumea lui stăpâneşte un continent întreg, mereu încearcă să-şi extindă teritoriul cucerind alte lumi sau face pradă acolo unde nu reuşeşte să cucerească. Îmi sunt necunoscute condiţiile exacte care au dus la înţelegerea între ikalli şi stăpânul vrăjitor. Dar a trimis o companie de cvazi, doi vrăjitori, doi cercetaşi dardani împreună cu mine ca să rezolvăm problema. Ni s-a spus că trebuie să vânăm o bestie magică.

– Cvazii sunt cei de afară?

– Da. Războinici modificaţi de magia stăveche în vremurile apuse ale planurilor, ca să servească drept trupe de şoc. Şi sunt

buni la asta. Războinici mândrii ce luptă ca demenţii pentru victorie.

– Ce s-a întâmplat cu voi? Din câte îmi spui eraţi o forţă de luat în seamă.

– Am să-ţi spun. Cercetaşii au luat-o înainte şi ne-au creat drum să trecem prin junglă. După două zile am ajuns în apropierea platoului. În drum am descoperit o comunitate, un sat de vettoni. Parcă înebuniseră. Sacrificau proprii săteni şi-i mâncau, se mutilau cu tatuaje complicate. Observându-ne au tăbărât pe noi ca sălbaticii. Demenţii se aruncau pe noi chiar când au văzut că noi îi nimiceam în masă iar ei nici măcar nu ne puteau răni. I-am măcelărit pe toţi. Cvazii, metodic, au eradicat tot ce-a rămas în viaţă, inclusiv progeniturile. Şi, înainte ca să ne judeci, am văzut cum sătenii îşi omorâseră singuri copiii. Orice ar fi fost i-a afectat pe toţi. Nu puteam să luăm riscul să fim şi noi infectaţi. Ossian ştia prea bine că într-o misiune sentimentele nu-şi aveau rostul.

Participase la destule misiuni în care deciziile morale fuseseră cenuşii. Aşa că n-avea de gând să-l judece pe dardan.

– Aţi câştigat lupta. Dar ce s-a întâmplat după aceea?

– Am făcut popas în sat şi a doua zi ne-am continuat drumul ajungând până la baza platoului. Acolo am instalat tabăra până ce vrăjitorii urmau să divineze o cale spre vârful muntelui. În acea noapte ne-au lovit. Fără veste ne-am trezit sufocaţi de numărul atacatorilor.

– Cine v-a atacat? Ossian îşi făcea însemnări pe harta ce reprezenta platoul şi împrejurimile.

– Mai bine zis ce! Sute de animale. Prădătoare, ierbivore. Parcă înebuniseră. Am luptat. Magia şi eficacitatea războinicilor oferindu-ne superioritate netă. Lupta a fost feroce, doboram unul, altul îi lua locul. Forţaţi să cedăm teren vrăjitorul a eliberat o magie puternică lovind minţile tuturor atacatorilor. Dar cumva, nu ne-am putut explica fenomenul, parte a magie s-a reflectat înapoi afectând mintea vrăjitorului. E lucid o parte a timpului, în alte momente nu.

– Cum aţi reuşit să scăpaţi? se interesă Ossian.

– Minţile atacatorilor au fost şi ele afectate de magie. În confuzia produsă am fugit împreună cu cei rămaşi în viaţă. Nu toţi au scăpat. După un timp ne-am dat seama că, conexiunea cu stăpânul vrăjitor nu se putea lega, am încercat să ne croim

drum la cea mai apropiată comunitate vettonă mai însemnată unde speram să găsim un mijloc de comunicare sau măcar informaţii care să ne conducă la unul.

– N-aţi reuşit să vă urcaţi pe platou?

– Nu.

– Bine Ar'Sakar. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar comunicarea cu celelalte realităţi e tăiată. Dacă am folosi la maxim capabilităţile ce ne stau la dispoziţie am putea să transmitem un mesaj. Dar acest mare consum de energie ne-ar lăsa foarte slăbiţi. Iar eu sunt curios şi am de gând să aflu ce se află pe platoul acesta blestemat. Eşti binevenit să ni te alături. Vrăjitorul şi cvazii rămân cu vettonii.

– Cvazii vor vrea să vină la luptă Ossian. Sunt războinici, creaţi şi crescuţi, având în minte acest singur scop – victoria. S-au retras doar la ordinul meu. Vor să răzbune moartea camarazilor.

– Dacă crezi că-i poţi controla sunt bineveniţi. Dar la prima încălcare a ordinelor mele pleacă.

– Da, am înţeles!

– La fel şi pentru tine!

– Misiunea aceasta trebuia să fie ultima în slujba vrăjitorului. Mi-am îndeplinit obligaţiile. Voi lupta alături de voi; zise dardanul făcând o plecăciune scurtă.

– Alkanor va discuta cu tine pe această temă. Are el vrăji pentru toate! Să mergem să vedem ce au aflat de la prizonierul nostru micuţ.

Ikallul adus de Kinon avea o serie de umflături şi creşteri în partea superioară a corpului ce păreau de natură organică. În special pe umeri, după gât, şi pe cap. Creşterile erau de culoare verde închis, pe alocuri cu maro cu forme extrem de variate.

Alkanor îl menţinea în stare de inconştienţă.

Ossion se apropie şi-l privii:

– Ai aflat ceva de la el?

Elful întunecat nu răspunse, îndreptă o baghetă spre corpul aşezat jos şi rosti o vrajă. Ochii ikallului se deschiseră, clipiră, şi se închiseră la loc.

– Mă tem că încercarea mea de-al controla a determinat o reacţie de apărare implantată subconştient. Creierul a încetat să funcţioneze corect. Şi chestiile alea organice nu sunt magie sunt

crescute pe el ca paraziţii biologici! Cred că am nevoie de Nyras. El e druid. Se pricepe la chestii organice.

– Ţi-l trimit. Stai să termine cu vettonii. Touşi, ceva ai scos de la el?

– Imagini neclare, separate. Forţa subconştientă a blocat legătura telepatică. Purta asta la gât!

Ossian luă medalionul ciudat şi-l examină. Era la fel ca celelalte.

– Imaginile?

– Ceva enorm ca un turn uriaş cu diametrul cât amfiteatrele. Părea organic la origine. Mii de ikalli cu umflături. Şi creaturi, animale din cât îmi dau seama băştinaşe, transformate. Imagini cu lucruri, crevase deschise din care cresc un fel de muşchi. Lucruri ciudate Ossian, lucruri care nu aparţin acestei lumi. Restul imaginilor nu le înţeleg. Sunt din interiorul structurilor.

Negrul răsuflă greu:

– Cred că misiunea asta va fi mult mai grea decât ne-am închipuit! Kinon râse.

– Ossian, şefule, suntem buni. Ţi-a fost ruşine cu noi în trecut? Am rezolvat treaba întotdeauna.

– Nu competenţa este problema. Ci numărul. Cred că suntem categoric depăşiţi numeric. Şi magia e greu de legat. Avantajul nostru a fost întotdeauna forţa magică. Acum îl pierdem.

Dardanul întoarse medalionul pe toate părţile:

– Eu sunt psionic. Pot încerca o atingere mentală. Dar asta e o imagine a zeului lor.

– Ce? exclamă Ossian.

– O chestie ciudată se afla în satul nebun. Un turn mare la care se rugau. Cam ce-a descris elful întunecat. Şi simboluri ca acesta pe lângă fiecare casă.

– Corrigan!! strigă Ossian.

Piticul ridică capul peste fumul maşinăriei. Văzând figura serioasă a magicianului îşi stăpâni limba şi lăsându-şi ajutoarele să ajusteze maşinăria veni să vorbească cu Ossian.

– Da, ce doreşti?

– Maşinăriile tale au terminat măsurătorile?

– Da. Energia psionică emanând de la poziţia platoului este enormă. În rest, am scos raportul. Nimic interesant de la

distanţa asta. Ţesuturile de animale şi vegetaţie au fost cercetate dar sunt irelevante. Am dori să analizăm lucrurile organice care cresc pe ikall.

– Mă tem că nu vei avea timp. Trebuie să pornim la drum. Adunarea în zece. Ar'Sakar, pregăteşte-ţi soldaţii. Şi vino în cort să participi la consiliul de război. Puterile tale psionice vor fi de folos. Mă duc să vorbesc cu Ra'Li'Ki'Dan, asurul va trebui să rămână cu nava. Este foarte posibil să fie nevoie de puterea de foc a vasului. Ras, te rog să vezi ce face Nyras cu vettonii. Şi adu-l la consiliu.

Asurul reaşeza lucrurile în cala navei. Îl simţi pe Ossian intrând şi se întoarse. Costumul expiră ectoplasma, asurul reformându-se într-o formă aproximativ umanoidă. Apoi se reformă într-o sferă cu tentacole prelungi.

– Vrei să rămân cu nava? Nu-i aşa?

– Începi să fi telepatic, prietene!

– Nu. Dar nava aude lucruri. Şi eu aud, apoi pun cap la cap. O să ai nevoie de ajutor şi extracţie rapidă. Şi, dacă nu mă înşel, de lucrul special pe care l-ai adus cu tine. Cu toate că ar trebui să-ţi spun că nimic de pe lumea asta nu valorează cât artefactul tău.

– Este în siguranţă? Ossian închise uşa calei.

– Da; tentacolul ectoplasmatic intră într-o deschizătură în perete şi o serie de rune se aprinseră.

Peretele se trase la o parte, dezvăluind o nişă în care era ascunsă o cutie pătrată acoperită cu rune şi basoreliefuri reprezentând scene apocaliptice cu distrugeri în masă. Ossian trecu degetele peste rune simţind vibraţia puterii încătuşată înăuntru. Eliberată, provoca distrugeri catastrofale.

– Închide-o; spuse scurt

Peretele culisă înapoi la fel de uşor pe cum se deschisese.

– După ce plecaţi am să schimb poziţia navei, intru în starea de camunflare şi aştept să mă contactaţi; ectoplasma se retrase în interiorul armurii de luptă.

– Da. Dar fii pregătit. S-ar putea ca puterea platoului să se întindă până aici.

– Fii îngrijorat pentru tine. Tu eşti cel care intră în gura dragonului. Aventurierul nu răspunse. Coborî din navă Gândindu-se la ce îi spuses

RiLa. Ossian intrase în viaţa de aventurier după ce părăsise Academia Magilor din Kyr în urma unor conflicte interne între magi. Provenind dintr-o familie bogată de pe o lume legată printr-o poartă permanentă cu Kyr banii nu fuseseră o problemă.

În Kyr se întâlnise cu alkanor şi învăţaseră unul de la celălalt. Tot atunci deveniseră ţinta lui Ras care încercase să-l omoare pe Ossian. Eşuase.

Se împrieteniseră şi hotărâseră să se aventureze împreună în Domenii. Aşa îi găsiseră pe Kinon şi Nyras. Cu asurul se întâlnise pe Akun, o lume a zeilor şi el acceptase să stea cu ei pentru o vreme. Dar până la această misiune se ocupaseră de misiuni uşoare, doar acum hotărâseră să ia misiuni riscante şi să se aventureze departe de Kyr. Tocmai de aceea plănuise cu atâta grijă detaliile misiunii: împrumutase sai-nerul, strânsese o cantitate impresionantă de echipamente magice şi magteh şi împrumutase sania de pământ.

Până acum precauţiile se dovediseră întemeiate.

Spera doar ca situaţia să nu se înrăutăţească.

Intră în cortul lui.

– Nyras, Ras?

Cei doi îl priviră pe vettonul ce comanda delegaţia, îi făcură semn să vorbească:

– O armată de o mie de războinici sunt gata de luptă. Vor înainta sub comanda unor generali din direcţii diferite către platou. Prietenii ikalli vor aduce şi ei două mii de oşteni. Trupele lor sunt slabe dar ca număr şi arcuri scurte fac mult. Restul este în mâinile voastre.

– Echipa mea va alege o rută şi vom urca pe platou. Din câte văd vom avea o luptă grea în faţa noastră; aruncă pe masă medalioanele; Se pare că suntem puşi să înfruntăm un zeu. Nu cunoaştem puterea fiinţei şi nici mijloacele sau metodele lui de luptă. Dar se pare că are o mare putere şi influenţează minţiile. Îl vom înfrunta, nu stă în firea noastră să dăm înapoi dintr-un contract dar o vom face în modul nostru.

Se apropie de harta întinsă pe masă şi marcă o direcţie cu degetul:

– Armata va folosi ruta aceasta. Acum generale, te rog să ne laşi să ne pregătim!

Vettonul ieşi indignat. Aventurierilor nu le păsa, pericolele ce le stăteau în faţă erau mai importante.

Ossian trasă simboluri luminoase în aer şi atmosfera deveni încărcată cu sclipiri:

– Acum putem vorbi. În primul rând problema ta Ar'Sakar. Dardanul rămase tăcut.

– Trebuie să ştim dacă ne vei fi loial; continuă Ossian.

– Mi-am dat cuvântul!

– Şi în mod normal l-aş accepta. Dar în linia noastră de activitate încrederea se câştigă greu. Am nevoie de geas de loialitate. Dat sub supravegherea mea. Trebuie să mă laşi să pun o vrajă de adevăr pe tine.

– Nu credeam că cuvântul meu are atât de puţină valoare.Şi eu am petrecut timp umblând dimensiunile! Înţeleg nevoia de încredere între membrii echipei. Am să iau legământul. Dar fără încercări de infiltrare în minte. Apărarea psionică este automată şi reacţionează instinctiv.

– Foarte bine. Apreciez gestul tinere dardan.

Legământul dură. Dardanul îl rosti cuvânt cu cuvânt, apăsat, aflat sub vraja de adevăr. Aflat sub influenţa legământului, dacă Ar'Sakar încearcă să acţioneze împotriva aventurierilor ar fi fost paralizat imediat.

– Ca membru al Avangardei voi sta alături de voi; completă Ar'Sabar; Tovarăşii pierduţi vor fi răzbunaţi. Şi primiţi şi jurământul cvazilor rămaşi. Războinicii mei vor conduce atacul dacă ne lăsaţi onoarea.

Ossian le făcu semn să se strângă în jurul hărţii:

– Ş tii că avangarda va fi poziţia cea mai periculoasă Ar'Sakar?

– Da. Dar ne va da posibilitatea să ne arătăm talentele. Şi cvazii sunt trupe de şoc. Atacăm primii. Spargem rezistenţa duşmanilor. Asta facem.

– Puteţi fi avangarda. Kinon va fi cercetaşul. Vom folosi sania-pământ pentru transportul echipamentului greu. Corrigan şi piticii lui vor fi pe ea. Eu şi Ras alături de ei. Alkanor şi Nyras formează ariengarda.

– Ossian, nu-l vrei pe Nyras în faţă? zise Alkanor; Mai multă magie disponibilă în faţă.

– Acest duşman nu ne va ataca frontal. Nu. Vor ataca din toate părţile. Discuţia continua destul, cât timp toate elementele

fură aşezate la locul lor. Dardanul îşi pregăti luptătorii. Pierduseră poţiunile şi unguentele în bătălie,

dar Ossian desfăcuse o ladă plină de poţiuni de vindecare şi întărire. Primeau câte două fiecare, le vărsau în plosca de lemn ce-o purtau la brâu. Ar'Sakar prinse taşca sa pe spate cu chingi de metal. Înăuntru avea o ploscă, trei containere cilindrice de lemn conţinând scroluri şi containere de luptă şi o cutie dreptunghiulară în care ţinea pietre de foc şi alte tipuri de arme. Containerele şi restul lucrurilor erau la rândul lor ţinute în buzunare interioare închise, asigurând astfel mobilitate totală în luptă. Avusese grijă să ia o curea lată de piele cu buzunăraşe, în care îndesase o serie de mărunţişuri.

Aventurierii se echipaseră şi ei. De la poţiuni, bombe de mână, grenade de felurite tipuri la baghete magice, arbalete de foc, aruncătoare magteh şi arme albe încărcate cu aură magică.

Ras era extrem de atent cu echipamentul său. Spre deosebire de ceilalţi el nu dispunea de puteri magice, abilităţile sale se reduceau la vederea invizibilităţii, aurii şi invizibilitate parţială. Purta la brâu armele sale preferate, două pumnale lungi cu lame ce furau viaţa atunci când atingeau ţinta. Alesese un aruncător de vârfuri magice îngheţate, o serie de grenade şi pietre runice cu diferite puteri. Armura uşoară, flexibilă, din piele de dragon îl apăra de atacuri şi arme simple. Amuletele şi inelele îi ofereau protecţii şi puteri suplimentare. Scuipătorul rămânea sub tunică dar mai luă încă unul pe care-l prinse la brâu.

Nyras purta propriile artefacte dar luase mănuşi-lamă şi protectoare de braţ având îmbibată magia scutului în ele. Luă şi un pumnal cu lamă de gheaţă. Toiagul rămânea arma lui cea mai puternică. Îl făurise singur şi ascundea o grămadă de trucuri sub aspectul simplu de lemn-fier.

Alkanor avusese grijă să se înarmeze dar să înarmeze în acelaşi timp şi piticii. Sania-pământ avea montat propriul armament, aruncător de flăcări pe dreapta şi în faţă, şi un lansator de săgeţi pe stânga. Piticul scund, relativ pentru un pitic, numit Bord alesese arbalestul ce arunca bolţi de foc. Corrigan se arăta nepăsător purtând armura construită de el şi ciocan, făceau mai mult decât orice altă armă.

III

Ossian dădu comanda şi se puseră la drum.

Primele ore trecură cu uşurinţă, jungla rară nu le dădea bătăi de cap aventurierilor şi piticii îl asigurară pe Alkanor că sistemul de nondetecţie funcţiona. Nimeni nu putea să-i detecteze prin mijloace magice sau psionice de clarviziune.

Pe măsură ce înaintau jungla devenea tot mai deasă, urmau drumul găsit de Kinon ca să nu devină împotmoliţi în ea. Nyras pusese o vrajă abia sesizabilă de respingere a animalelor în jurul lor. Până şi mizerabilii de ţânţari se ţineau la distanţă.

Kinon se ţinu în faţa grupului cercetând terenul. Găsise câteva animale rătăcite dar acestea nu prezentau un pericol pentru aventurieri. Totul părea în ordine. Lunecă pe sub trunchiul putrezit, acoperit de frunze moarte şi mirosii aerul Stătut. În stânga stufărişul bogat acoperea o mlaştină. Mirosul animalelor îl determină să arunce o privire. Sării uşor peste bălţi evitând pericolele nisipurilor mişcătoare.

Ajungând la marginea mlaştinii se căţără în primul arbore mai rezistent pentru a arunca o privire în jur. Stufăriş, plante ciudate, nuferi largi. Dedesubt simţea viaţa. Viaţa vibrând haotic îi inundă fiinţa. O clipă îşi permise să se bucure de prezenţa ei dar momentul trecu repede. Plecă capul şi sări înapoi la drum.

Ar'Sakar se ghida după marcajele lăsate de Kinon şi înaintă prin jungla devenită deasă. Cvazii păşeau cu grijă. Frica era o emoţie stranie pentru ei, dar după cele întâmplate în ultimele zile se simţeau „scuturaţi". Scuturaţi fiind termenul ce putea definii senzaţia care îi încerca. Scuturile masive le ţineau în faţă, protecţie mai mult mentală, împotriva unor eventuali inamici.

Dardanul păşea cu aceeaşi grijă, testând terenul cu puteri psionice. Luase mănuşile oferite de Alkanor, îi înzeceau puterile fizice şi mai posedau capacităţi interesante, inclusiv capacitatea de a proiecta lame de energie care tăiau mai ceva decât armele magice. Întorcând capul văzu sania-pământ mişcându-se greoi prin vegetaţia junglei. Viaţa îl trecuse prin multe încercări şi lumi, văzuse de la demoni-lorzi la vrăjitori puternici.

Şi totuşi se simţea nevoit să-i admire pe aventurieri.

Trupa sa nu ştiuse la ce se înhămase şi aroganţi, mândrii de forţa lor înaintaseră fără să ia în considerare o verificare amănunţită a adversarului. Aventurierii înaintau pas cu pas cu toate că puterile le erau considerabile. Ştia că Ossian putea să-i

ardă întreaga ceată de cvazi c-o singură magie. Cu el era altceva, fiind antrenat în Avangardă, puterile psionice erau pe măsura magiei directe. Dar învăţătorii îl antrenaseră pentru luptă directă şi apărare psihică, el n-ar fi putut crea o sferă de foc nici dacă era ameninţat cu moartea. Învăţase să folosească trăznetele create psionic dar nu putea să creeze apă sau pământ.

Răsuflă greu şi continuă să taie drumul prin liane şi foliajul dens.

O dată ce se lăsă noaptea aşezară tabăra. Înaintaseră mult folosind cărările găsite de Kinon şi drumul deschis cu ajutorul magiei de Ossian. Magie subtilă folosită ca să nu stârnească atenţia celor de pe platou. La un moment dat găsiseră teren liber şi folosiseră cu toţii sania, lunecând la viteze mari. A doua zi, dacă continuau înaintarea în acelaşi pas ar fi ajuns la platou. Ar fi putut continua înaintarea şi noaptea dar Ossian prefera să-şi lase tovarăşii să se odihnească şi piticii să adune date în plus cu maşinăria.

Nyras făcea de pază împreună cu Ras. Cum instalaseră minimul, toţi dormeau pe sanie înghesuiţi. În afară de cvazi, care-şi croiseră culcuşul lângă ei. Dardanul era cu ei, Ras nu credea că cineva îi va ataca. Zidul de forţă îi apăra. Să fi fost şi invizibili ar fi ajutat, gândi tieflindul, dar fusese convins de Alkanor că folosirea încă unei vrăji ar fi dus la nulificarea nondetecţiei.

Apariţia lui Nyras îl făcu să tresară. Se părea că devenise aproape natural pentru elful alb să se contopească cu natura înconjurătoare. Camunflajul îl ajuta, însă dacă continua aşa tieflingul hotărâ să pună câteva vârfuri de gheaţă în el.

– E linişte; şopti Nyras; doar Ras auzi elful alb ce folosea şoapta ţintită, alt mic truc folositor.

– Druidule, avem scutul. Şi vraja de îndepărtare.

– Ţi-am spus Ras, nu sunt druid.

– Atunci ce naiba eşti?

– Biomant sau natumant. Prefer biomant. Druizii sunt preoţi, noi suntem contopirea cu natura.

Ras ridică arma:

– Prefer armele. Să vezi ce face frumuseţea asta cu urşii şi catabarii.

– Un urs de luptă te-ar rupe în bucăţi imediat. Şi arma cu flăcări ar fi mai indicată.

– Tunul cu lavă. Na, tunul cu lavă e păstrat Pentru vânatul mare. Are o amprentă enrgetică distinctă, s-ar vedea de la distanţă. Şi provoacă daune considerabile. Nu vânezi iepuri cu armament nuclear.

Mişcarea fulgerătoare a capului lui Nyras îl făcu pe tiefling să tacă ridicând automat arma. Secundele treceau în liniştea nopţii.

– Alarmă falsă. Animal mic; rosti Nyras relaxându-şi strânsoarea mâinii pe toiag.

– Nu fă asta Mă trec fiori de când v-aţi dat seama că acele umflături de pe ikall sunt un fel de implanturi organice.

Elful alb privii în gol.

– N-am mai văzut aşa ceva. Am auzit de astfel de lucruri. Da, am auzit, sunt rase care folosesc implanturi organice pentru a-şi controla servitorii. Am văzut unele folosite pe lumea mea. Dar acelea erau interne, de mici dimensiuni şi mult mai fine, de obicei sunt folosite pentru a ajuta. Dar nu am vazut acest tip de lucrătură organică, e extrem de brutală. Nu este natural. Păcat că ikallul a murit şi creşterile organice s-au descompus repede. Întâlnindu-i în viaţă aş putea studia organismul parazitar. Ros râse:

– Păi o să ai ocazia curând. În caz că nu ai auzit, sunt a naibii de mulţi sus pe platou. Mă duc să-l trezesc pe Corrigan. E rândul lui de gardă. Tu ce faci?

– Dorm o singură oră. Apoi stau de pază toată noaptea. Ai anumite câştiguri când eşti biomant.

– Corect; murmură teflingul; Stai să vezi ce câştig o să ai când o să fi somnoros în luptă.

Nyras nu mai auzi, atenţia îi era în altă parte. Biomantul se retrase în junglă.

Aşezându-se la rădăcina primului arbore, îl atinse, şi se lăsă purtat de cea mai puternică forţă din Univers – Forţa Vieţii. Intră în transă. Plantele erau sentiente în propriul lor fel de a fi. Se bucurau de prezenţa soarelui şi se întristau la venirea nopţii. În lumea lui de baştină, existau copaci înzestraţi cu conştiinţă, arbori bătrâni care îi învăţau pe biomanţi căiile lor şi stăpânirea puteriilor naturii. Atinse conştiinţa bursucului ce aproape dăduse peste tabăra aventurierilor. Ochii bursucului vedeu diferit lumea

şi o simţeau la fel. Mintea simplă, animalică, simţea că aventurierii, creaturi mari, reprezentau pericol. De aceea îi ocolea.

Atenţia distributivă a elfului alb îi permise acestuia să observe o a doua creatură, ceva asemănător cu o insectă uriaşă cu zece picioare şi apetit devorator. Insecta urmărea bursucul iar mica creatură în loc să găsească scăparea prin fugă se trase lângă elful alb, apropiindu-se temătoare. Nyras întunecă mintea insectei trimiţând-o departe, şi-l încurajă puţin pe mamifer, bursucul veni şi se aşeză înaintea sa. Elful alb îl scărpină pe cap în timp ce bucuros de apropierea dintre ei, bursucul cu lăbuţele mici îşi tot freca urechile.

– Hei, parcă erai de pază!

Corrigan, mic şi îndesat de statură, ca un urs în miniatură, se apropia călcând cu un pas apăsat. Biomantul, hotărându-se să-i arate ceva piticului, încolăcii picioarele acestuia cu liane împiedicându-l, alte liane amortizându-i căderea.

– Pst! îi făcu semn să tacă, piticul fiind gata să explodeze verbal de furie.

– Dacă Ossian te prinde făcând deastea te omoară! Corrigan îl prinse de umeri şi-şi apropie faţa la câţiva centimetrii de-a elfului alb.

– Scuze Corrigan! Dar te-am simţind venind. Eram în alertă. Oricum, m-am purtat ca un copil.

– Doar ai grijă. Ossian nu este fiinţa ce trece cu vederea astfel de lucruri când suntem în misiune; şi piticul plecă să controleze perimetrul mormăind.

Restul nopţii trecu în linişte. Dimineaţa ridicară tabăra repede. Şi la fel de repede se puseră la drum.

Kinon deschidea drumul ca şi cu o zi înainte. Cuanta dardanului îl urma.

Pe măsură ce platoul devenea tot mai mare în faţa ochilor cu atât drumul devenea mai anevoios. Şi aventurierii mai precauţi.

Prezenţa energiilor psionice se întărea. Ar'Sakar îşi gol mintea asigurându-se că puterea sa psionică nu atrăgea atenţia.

În ariergardă, pe Nyras îl apucă subit ameţeala.

– Pericol; murmură el destul de tare încât Alkanar îl auzi.

– Ce este? vraja senzorială prindea deja formă în mâinile elfului întunecat.

– Nu folosi magia! îl avertiză biomantul abia ţinându-se pe picioare. Vei atrage atenţia. Cercetez eu!

Lăsă forţa naturii să curgă în el. Văzu primejdia şi pe Kinon întorcându-se la grup cu viteză.

– Un grup de ikalli ciudaţi! Drept în faţă. Şi turme întregi de animale furioase vin din toate părţile!

– Furioase?

– Îmbătate de sânge. Până şi ierbivorele par înebunite. Ceva le împinge. O forţă puternică!

Ossian auzise tot prin intermediul comunicatorului:

– Cât de mare este pericolul?

Kinon tocmai trecuse pe lângă dardan transmiţându-i prin limbajul semnelor să se tragă înapoi la sania-pământ. Răsuflând greu Nyras răspunse:

– Unele animale au zeci de tone. Altele sunt prădătoare înăscute care nu lucrează în ceată. Strânse sunt un pericol extrem. Trăiesc aici, sunt bine adaptate pentru lupta în junglă.

Obosit Kinon sări în sanie.

– Una mare vine după mine! Sunt şi altele! Multe!

– Am auzit; liderul aventurierilor îşi păstra calmul. Alkanor, elful întunecat ajunsese la sanie; Creează-ne o zonă de luptă!

– Dă-mi un pic de timp.

Magul întunecat începu vraja legând forţele mistice ale elementeor. Fiecare cuvânt rostit concentra energii puternice ce stăteau gata să lovească. Vraja cerea timp şi concentrare.

Animalul ce-l urmărea pe Kinon năvăli către ei rupând vegetaţia în faţa sa. Cu şase picioare semănând cu un leu era de trei ori mai mare ca acesta şi cu colţi pe măsură. Totuşi se dovedi un oponent uşor de răpus. Trei vârfuri de gheaţă şi-o săgeată de foc loviră bestia dar elementul hotărâtor a fost lancea de energie lansată de Ossian ce-o despică în două.

– Dacă acesta este un exemplu atunci suntem în rahat; exclamă piticul cu arbaleta de foc.

Ras, examinând creatura moartă îi dădu dreptate, ultimul vârf de gheaţă îi penetrase creierul şi totuşi nu murise. Până la urmă murise, dar dacă veneau cu zecile urma să fie o luptă grea.

– Alk, grăbeşte-te. Ne prind la mijloc şi suntem pierduţi.

Magia izbucni într-o minge de foc, se înălţă într-o parabolă strânsă şi căzu. Explozia cutremură pământul, focul arse totul

creeând o zonă liberă. O bază pentru aventuriei cu câmp de tragere.

– Vin, din toate părţile! exclamă Nyras încă în transă.

Ossiran preluă controlul saniei împingând-o cu îndemânare în zona curăţată, în timp ce piticii preluau armamentul greu. O dată ajunşi cvazii săriră jos formând o linie de apărare. Dardanul se aşeză în partea dinspre platou amintindu-şi de felul în care ceata sa fusese distrusă. Înainte să apuce să vorbească Ossian ridică o sferă de protecţie în jurul saniei.

Primele creaturi, de mărimea câinilor, explodară în teren deschis. O haită întreagă.

Ras îl împuşcă pe primul, al doilea prinse săgeata de foc aruncată de Alkanor, alţii trei trecură, doar ca să fie aruncaţi înapoi de bariera ridicată de Ossian. Alte animale apăruseră, alte zeci în spatele lor de la mici cât iepurii până la cele mari cât mamuţii.

Două sfere de foc explodară acolo unde concentraţiile erau mai mari, incinerând valuri întregi de animale. Nyras adăugă forţa sa: stoluri de insecte mici, carnivore, învelind atacatorii, decimându-i aproape instantaneu. Erau cu miile, magia naturii ajutându-l curgând ca un fluviu în sângele lui.

Ras aruncă o piatră de foc cât mai departe, creând încă o zonă arzândă. Ossian împrăştie o salbă de vârfuri magice ucigătoare în timp ce Alkanor creeă un cerc al morţii în mijlocul unei hoarde de creaturi.

Câteva trecură găsindu-şi moartea sub lamele cvazilor şi forţa psionică a dardanului. Alkanor folosi două baghete magice trimiţând alte sfere de foc în jur. Corrigan, c-o lovitură iscusită de ciocan, sfărmă o fiinţa ce semăna cu o gorilă iar cu a doua lovitură aruncă cât colo alt animal de pe un cvaz.

A doua salbă de proiectile magice alb-albastre transformă animalele în statui de gheaţă. Ar'Sakar tăie cu uşurinţă două animale în timp ce aruncă altul la zece metri în sus cu o simplă împingere telekinetică.

Ossian formă un câmp de energie întunecată în faţa lor, animalele ce intrau în el pierdeau forţa vitală repede şi mureau înainte să apuce să iasă din el.

Trăznete ieşiră din palmele elfului alb doborând adversarii ce trecuseră de restul apărătorilor.

Totul devenise haos. Aburii, fumul acoperind câmpul de luptă. Ras aruncase două bombe-gheaţă frigul încetinind atacatori în timp ce pe alţii îi transforma în sloiuri de gheaţă.

Ossian acoperii întreaga zonă cu o vrajă de confuzie, creierele mici de animale pierzându-şi direcţia şi multe dintre ele ajunseră să se omoare între ele. Nyras se trase lângă Ossian.

– Văd ikalli ciudaţi venind. În curând vor ajunge să ne vadă. Cred că Ar'Sakar este cel mai potrivit să lovească înainte să apuce să ne vadă. Îl putem ajuta cu magia noastră. Pe el duşmanul deja îl cunoaşte

– Trimite-l! răspunse războinicul-mag ocupat să arunce proiectilele magice în animalele ce păreau a nu se sfârşii.

Dardanul aruncă încă un animal în aer când biomantul fu lângă el explicându-i grăbit unde trebuia să lovească. Atingându-l biomantul îi transformă pielea într-o scoarţă groasă de copac, dându-i în acelaşi timp viteza ghepardului. Ţâşnind ca din arc dardanul trecu prin ceaţa ce-i înconjura, sărind înalt ca să evite câmpul mortal şi încă o dată trecând peste capetele a două creaturi leonide. Se afundă în junglă simţind psionic ikallii. Zvârli alte două fiinţe ce-i barau calea, străpungând o alta cu lamele crescute pe mână.

Zării grupul înarmat de ikalli înaintând repede, vegetaţia încurcându-i punându-i în situaţia de-a înainta separat. Atacă cu toată furia. Intră în ei ca o furtună tăind şi aruncându-i în toate direcţiile. Pala telekinetică împrăştie micuţii ikalli ca pe nişte păpuşi. Prinse unul de gât şi-l trase spre el străpungându-l cu lamele.

Suliţe aruncate de supravieţuitori îl atinseră dar noua piele de scoarţă îl protejă. Aruncă în aer un stol de mici ace de metal pe care îl împrăştie în jur cu ajutorul puterii la viteze fantastice.

Acele făcură masacru.

Prinse un ikall, îl trânti în altul şi căzu peste ei sfârtecându-i pe amândoi. Simţi pişcătura unei săgeţi dar îl prinse cu pumnul telekinetc pe arcaş şi-l rupse în două. Trimise încă o undă de şoc trântindu-i pe cei care îşi reveniseră. Împlântă vârfuri în doi călăuzindu-le telekinetic. Arme îl atinseră, împiedicate însă de armura scorţoasă. Trase sabia de la brâu şi-i tăie pe amândoi atacatorii.

Răsuflând greu se opri. Toţi ikalli erau morţi, inconştienşi sau incapacitaţi. Îi căută pe supravieţuitori şi-i ucise cu lama. Scană psionic zona, în caz că vreunul se ascunsese. Mulţumit că-i terminase pe toţi băgă sabia înapoi în teacă şi ştergându-şi mâinile de manta porni către sania de pământ.

Aburii formaseră o ceaţă compactă pe câmpul de luptă, sunete ciudate auzindu-se de peste tot, probabil animale în agonie. Despărţii ceaţa să vadă mai bine. Aventurierii erau tot acolo. Murdari, răniţi, obosiţi. Dar în viaţă. Nyras aplecat peste trupul piticului cu barbă blondă, energii verzui curgând din el.

– I-ai omorât?

Alkanor formă o simplă vrajă şi vântul bătu cu putere dispersând ceaţa lăsând descoperit un adevărat carnagiu. Sute, dacă nu mii de animale zăceau moarte, rupte în bucăţi, distruse. Unele rămăseseră în viaţă dar erau pe moarte.

– Da, pe toţi; răspunse laconic dardanul.

Aventurierii ieşiseră relativ nevătămaţi. Cu toţii suferiseră răni uşoare ca urmare a atacurilor sau ca rezultat al propriei magii. Dar niciunul nu fusese incapacitat. Chiar şi piticul grav rănit îşi revenise sub influenţa vindecătoare a elfului alb. Cvazii folosiseră poţiunile de vindecare şi rănile se închideau văzând cu ochii.

Alkanor trasă linii magice incluzându-i pe toţi într-un câmp de invizibilitate. Cât timp rămâneau imobili erau invizibili. Le dădea astfel timp aventurierilor să-şi refacă forţele.

Kinon, revenit la forma iniţială, se sprijinea de sanie lângă Nyras. Biomantul se găsea şocat de ceea ce văzuse. Moartea atâtor animale nevinovate.

La sfârşit Ossian folosise magie puternică, extrem de puternică şi obositoare paralizându-i pe toţi atacatorii dându-le timp aventurierilor să-i termine. Ce forţă puternică se afla în spatele atacului de putuse influenţa mintea atâtor fiinţe ale naturii. Biomanţii de frunte, venerabilii, aveau astfel de putere dar nici ei nu puteau susţine atâtea minţi pe perioade îndelungate. Iar ei nu ar fi împins la o asemenea distrugere a creaţilor naturii.

Alkanor inventaria pierderile în materie de echipament. Folosiseră o mare parte a artefactelor magice. Baghetele de foc îşi folosiseră o mare parte a încărcărurii. Pietre de foc, bombe de diferite feluri fuseseră consumate.

– Va trebui să evităm confruntarea restul zilei Ossian trăgea aceeaşi concluzie.

– Au fost animale, Oss. Doar animale. Ne-am consumat vrăjile pe animale; murmură elful întunecat

Cântărind sceptrul în mână uriaşul negru mormăi:

– Consumul a fost intensificat de realitatea dimensiunii. Noroc că obiectele noastre anulează greutatea legării vrăjilor.

– Totuşi...

– Da, avem nevoie să ne înşelăm puţin adversarul. Ia zi Alk, cumva într-o cutie de a ta este ochiul luat de la tehnomagi.

– L-am depozitat. Este în cutiile verzi de la spatele saniei.

– Poţi să creezi o iluzie în jurul lui? Magul întunecat pricepu:

– Bineânţeles. Îmi va lua ceva timp ca să fie cu adevărat imposibil de deosebit de noi.

– Fă-o!

Alkanar scoase ochiul plutitor, obiectul prin care magicienii tehno îşi supravegheau slujitorii. Amestec de tehnologie şi magie ochiul putea transmite imagini stăpânului său de la sute de kilometri. Putea lansa raze de foc dar nu rezista mult fiind foarte fragil. De aceea tehnomagii nu-l foloseau în primele linii.

De data asta aventurierii îl foloseau la altceva. Vrăjitorul întunecat construia o iluzie a grupului de aventurieri în jurul ochiului. Cu grijă, mânuind iluzia cu aceeaşi precizie şi talent cu care pictorul mânuieşte pensula, iluzia prinse viaţă.

Apoi făcu trucul.

Ochiul zburător părăsi câmpul de invizibilitate ducând iluzia. Alkanor reglase ochiul astfel încât să păstreze o viteză acceptabilă pentru o sanie de pământ. Crease până şi mişcări în iluzie.

Ossian mişcă sceptrul, invizibilitatea strângându-se până în jurul saniei.

Şi porniră. Cât timp nu foloseau magia, invizibilitatea rămânea, acoperindu-i. La adăpostul ei se apropiară de platou. Invizibilitatea le taxa puterile, Ossian înghiţise deja două poţiuni de reânvigorare.

Kinon continuase explorarea sub forma animalelor locale. Găsise un drum, probabil folosit de vânătorii triburilor locale, o potecă şerpuitoare şi îngustă pe care se mişcaseră repede. La

un moment dat trecuseră pe lângă casele scunde ale unui sat de ikalli. Păstrând distanţa şi fiind invizibili trecuseră neobservaţi. Ei însă îi văzură pe ikalli mergând fără noimă parcă ar fi fost drogaţi. Nyras probă uşor satul şi simţi apăsarea psionică înconjurându-i. Se retrase imediat de teamă a nu fii descoperit.

Cu chiu cu vai ajunseră la baza platoului şi se opriră impresionaţi de mărimea lui, chiar şi în lumina difuză a înserării. Acoperea întreg orizontul aruncând o umbră ameninţătoare de parcă ar fi fost vie. Urmau să petreacă noaptea la baza platoului. Ossian regreta, dar n-ar fi riscat să găsească o cale de urcare pe noapte. Şi voia să cerceteze terenul.

– Nyras, Kinon. Credeţi că sunteţi în stare de recunoaştere?

– Da; răspunseră amândoi.

– Păstraţi profilul ascuns dar vedeţi ce găsiţi de-a lungul peretelui. Vre-un drum ascuns, izvoare subterane.... Găsiţi voi ceva. Ikalli de pe platou au ei o cale mai directă de a coborî. Acum voi tebuiţi să găsiţi una de urcat. Mergeţi!

Kinon îşi schimbă forma în cercetaş şi porni la stânga peretelui. Nyras la dreapta. Biomantul mergea, paralel cu peretele ce se pierdea impunător în nori, acoperit în magia extrem de subtilă de respingere, folosind camunflajul ce devenise a doua natură la el atunci când se afla în mijlocul pădurii.. Lângă el bursucul, care nu-l părăsise ascunzându-se în bagajul lui, patrula voios căutând de mâncare. Prefera pădurile de nord dar şi jungla înconjurătoare care îi vorbea în propriul ei fel. Atinse trunchiul. Călătorii de-a lungul crengilor, a legăturilor cu ceilalţi arbori. Găsi o legătură cu plantele căţărătoare ce urcau pe pereţii platoului.

Ş i ceva mişcă. Undeva, adânc în conştiinţa arborilor, a plantelor legate de platou, era ceva.

Străin. Ca şi biomantul. Dar totuşi altceva.

Ceva puternic. Care se mişca. Care gândea.

Doar viteza îl salvă pe Nyras. Pentru câteva secunde prinsese imagini ciudate provenind de la mintea masivă. Apoi era înapoi în corpul său. Tremurând de şocul mental. Mintea sa înregistrase imaginile dar îi lua toată puterea de concentrare să nu le piardă. Păstra şi senzaţiile, antrenamentul mental de biomant îl ajuta. Le stoca automat urmând să le extragă mai

târziu. Deocamdată prioritar era să se calmeze şi să se întoarcă la sanie. Tovarăşii săi trebuiau avertizaţi. Simţea doar presiunea enormă a minţii pe care o găsise. O dată ce se liniştise puse bursucul în taşcă şi transmise un mesaj scurt lui Ossian. Comunicatoarele foloseau o transmisie de energie magică ca şi codul Morse, aproape indetectabilă dacă transmitea mesaje scurte, câteva cuvinte.

Transmisese: " Alertă maximă. Rechemare. Primejdie."

Lăsase în urmă ideea de prudenţă şi fugea prin jungla încâlcită cât de repede îl ţineau picioarele. Ajuns la tabără fu cât pe ce să se lovească de cupola cristalină invizibilă. Noroc cu Alkanor care văzându-l, o coborâ lăsându-l să intre. Kinon era deja acolo, încă sub forma de cercetaş demonic.

Ceilalţi ocupaseră poziţii de apărare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă imediat Ossian.

– Dă-mi o secundă. Am văzut ceva. Ceva de pe platou. Alkanar, ai magie telepatică? gâfâii biomantul.

– O singură vrajă de legătură. Este folosibilă de o singură persoană.

– Ajunge. Să mă refac şi ne legăm minţile. Cred că ce-am văzut are mare importanţă. E legat de platou şi ce se întâmplă acolo.

Aşteptând Ossian înveli grupul cu o vrajă de protecţie împotriva atacurilor de la distanţă Corrigan folosi maşinăriile sale punând şi el o barieră protectivă în jurul saniei. O ladă fusese deschisă şi piticii montaseră un fel de lansator de harpoane. Arma lor contra creaturilor mari. Un singur harpon bine ţintit dobora un dragon adult.

Magul întunecat aşezase trepiedul cu brazier între el şi biomant. Presărase praf albăstrui pe brazier şi-i dădu foc. Curând fumul cenuşiu se ridica. Dar în loc să se piardă, să se împrăştie, se aduna formând un nor compact. Rostind cuvintele tentacole de fum intrară în Alkanor şi Nyras. Elful alb aduse înapoi imaginile. Împărtăşindu-le cu Alkanor. Dură câteva momente.

Apoi ambii îşi reveniră.

Alkanor apucă hârtie şi creion, desena parcă posedat. Ossian nu-l întrerupse. Ştia de puterile magului. Desena atât de rapid încât arunca foaie după foaie. Negrul luă prima foaie arătând o mulţime de ikalli trăind într-un oraş enorm, după

standarele lor. Doar că locuinţele arătau diferit. Erau asemănătoare bordeielor. Luă altă foaie. Depicta creaturi cu origini evidentă de plante, mari de şase-şapte metri, cu braţe de lemn noduroase care păreau că îndrumeze cete mari de ikalli. Următoarele foi arătau imagini de caverne cu spaţii ciudate, înalte, în care stăteau ikalli. Imagini cu ikalli împănaţi cu creşterile organice. Şi imagini cu alte feluri de creaturi de origine fitogenă. Ultimul desen, neclar, arăta ceva enorm, asemănător cu un munte, tronând peste oraş care se asemăna ce descrierea magului întunecat a gândurilor ikallului capturat.

Ossian le arătă şi celorlalţi desenele:

– Împotriva cui luptăm? întrebă Nyras ce stătea rezemat de sanie şi mângâia capul bursucului.

– Împotriva cuiva sau ceva foarte puternic; mormăi Corrigan

– Nu ştiu! Impresia mea este că face parte din platou, din tot; murmură elful alb. Dacă urcăm pe platou, voi putea strânge alte informaţii.

– Dublura noastră iluzorie a fost distrusă; îi anunţă Alkanor care-şi revenise din transă.

– De cine? întrebarea venea de la Ras

– O trupă de ikalli însoţiţi de animale modificate cu creşteri organice. Au atacat în forţă. Câteva sute.

– Oricum, probabil am fost văzut de forţa străină; confesă Nyras. Ştie că suntem în viaţă. Cel puţin ştie de mine.

Ossian îl bătu pe spate.

– Dar nu ştie cu cine se pune! Este timpul să afle. Să dormim, să fim odihniţi. Să ne pregătim pentru ziua de mâine. Vom urca platoul şi distrugem tot ce ar fi acolo.

24

– S ă ne luăm premiul; Alkanar ridică bagheta întărind magia protectoare. Corrigan râse gutural:

– Ce crezi că ne vor oferii sălbaticii aceştia? Ce au să ne dea ca să înfruntăm puterea ce controlează zeci de mii?

– Vom vedea. Întotdeauna ne-am onorat contractul, o vom face şi acum. Acum, să ne odihnim tovarăşi; îi răspunse Ossian

Aventurierii se odihniră. Dimineaţa, cu puteri proaspete, se pregătiră să înfrunte platoul şi ce se afla pe el.

Se rezolvase şi problema urcatului. Ossian îşi dădu seama că sania-pământ putea urca şi un perete vertical de stâncă. Elementului de pământ prins în sanie nui păsa cât timp se afla în contact cu pământul şi avea de unde să-şi tragă puterea.

Nyras luă un copac transformând apoi lemnul într-un perete rezistent la pupa saniei, perete întărit cu magie de Alkanor. Odată echipamentul bine ancorat, sania îşi începu urcarea acoperită de invizibilitate. Cu toată gravitatea momentului existară destule situaţii comice în timpul urcuşului. Mai ales când, alunecând printre hamuri, Corrigan fu cât pe ce să cadă. Alkanor formă o cupă de energie argintie care-l prinse şi aduse înapoi la bord. Kinon râse atât de puternic încât îşi pierduse echilibru şi doar reuşind să se agaţe cu membrele inferioare de frânghii scăpă.

Sania ajuse neobservată la marginea platoului. Deschise calea folosind forţa brută, doborând arbori şi rupând vegetaţia. Cvazii săriră jos asigurând perimetrul.

– Suntem pe teritoriul lui; murmură Nyras

– Ce spui? întrebă Ossian în timp ce pregătea magia care să le deschidă calea.

– Simt prezenţa. De dinainte. E covârşitoare Ossian! Şi va şti că suntem aici dacă folosim magia activă.

– Trebuie să trecem cumva şi vegetaţia este deasă. Poţi să o faci să se dea la o parte şi să ne deschidă drum?

– Pot să încerc. Dar va fi greu fără ca prezenţa să mă simtă.

– Acum nu mai contează; Ras scoase două bombe rotunde; Dacă nu, alegem calea mea. Şi facem mult bummm!

Biomantul intră în junglă şi se lăsă pătruns de energia naturii. Transa îl cuprinse imediat ce atinse copacii. Ş i simţi prezenţa!

Altcumva decât fusese la baza platoului. Aici era atotcuprinzătoare. Îşi întindea tentacolele psionice în toate direcţiile. Curgea prin însăşi natură. Văzu muşuroaie ciudate, organice scăpărând în energiie în anumite puncte ale platoului, ca nodulii plantelor căţărătoare. Lunecă în direcţia unuia şi-l atinse cu forţa biomantă.

Ş i ca un fulger înţelese. Văzu o parte din adevăr. Restul îl înţelesese. Panicat ieşi din transă întrerupând conexiunea.

Deschizând ochii văzu două creaturi semănând cu meduzele dar de origine fitologică cu tentacole de plantă şi guri mici pline de dinţi ascuţiţi. Creaturile lunecau împinse de tentacolele lor de-a lor.

Prima se lansă ca o săgeată către biomant.

Nyras reacţionă instinctiv, mâinile devenind strălucitoare, lansând proiectile energetice în ambele fiinţe, ucigându-le pe loc.

Neaşteptând alte atacuri din partea puterii care stăpânea platoul, Nyras se întoarse la grupul aventurierilor.

– Este mai rău decât mă aşteptam; îi spuse lui Ossian care stătea pe podeaua

saniei.

– La ce te referi?

– În spatele atacurilor de pe platou nu se află vre-un vrăjitor sau tirani locali. Nici măcar tehnomagi. E o forţă pe platou. O putere care-şi are originea în natură şi funcţionează ca un tot unitar. Am văzut aşa ceva numai o dată înainte, şi nu la nivelul acesta. Era o plantă care se extindea cu noduli, controlând extinderea. Şi avea inteligenţă ridicată.

– Ne luptăm cu o plantă?

– Nu o plantă. Este simplist spus aşa ceva. Puterea ce stă în spatele acestei creaturi este enormă. Entitatea este enormă şi inteligentă. Am văzut noduli groşi şi înalţi emanând putere, transformând animalele. Cred că este străină de lumea aceasta. Şi sigur o entitate de puterea aceasta este din clasa puterii zeilor.

– Atunci de ce nu ne-a atacat? Alkanor simţea şi el energiile puternice ale platoului dar nu le putea defini

– Cred că nu şi-a dat seama că putem prezenta un pericol pentru ea. Acum ştie. Îşi va trimite trupele să ne căsăpească.

Corrigan lovi cu ciocanul în podeaua saniei:

– S ă vină! Îi vom bătuci noi pe ei!

– Corrigan, nu fii aşa de sigur. Nu cunoaştem limitele puterii creaturii. Şi nici formele ei de manifestare. Ce ştim noi este foarte puţin şi din puţinul pe care-l ştim, ştim că este de temut. Probabil vor fi cu miile şi cu creaţii ciudate după ei. Puternice! Un zeu al plantelor poate crea multe.

Ossian rămase gânditor. Nu punea la îndoială ce văzuse Nyras, mai ales că Alkanor confirmase prima viziune. Dar cum să lupte cu mii de oşteni şi cine ştie ce creaţii? Văzuse arborii conştienţi a elfilor luptând. N-avea chef să-i întâlnească, sau ceva ce-ar fi semănat cu ei.

– Nodulii aceştia controlează cumva semnalele entităţii? Nyras arătă unul din desenele lui făcute cu o zi înainte.

– Aşa se întâmplă cu planta pe care am văzut-o. Aşa am impresia că este şi cu entitatea; ridică umerii; Dar nu-mi cere să fiu sigur.

Ossian continuă să gândească privind fix pădurea. În depărtare, folosindu-şi privirea magică, vizualiză o structură neclară, înaltă. Puterea psionică interfera cu puterile sale magice aşa că renunţă să întărească viziunea.

– Trebuie să terminăm repede treaba. Cu fiecare minut care trece entitatea devine mai puternică. O să-i distragem atenţia în timp ce o echipă va lovi în inimă.

– Ş i cum vrei să-i distragi atenţia?

– Atacând nodurile, distrugându-i structura. Dacă se întinde ca şi plantele căţărătoare îi va atrage atenţia. Alkanor va comanda echipa care va efectua diversiunea. Cvazii şi Ar'Sakar rămân cu tine Alk. La fel şi piticii. Corrigan ar fi nevoie de forţa ta dar mai bine rămâi cu Alkanor. Dezastrul trebuie să fie maxim. Restul vin cu mine. Kinon, găseşte forma cea mai potrivită ca să poţi căra cât mai multe. Ras, vei stoca bombe şi fumigene. Nyras fii pregătit să ne ghidezi spre centrul forţei pe calea cea mai scurtă.

– Ai de gând să lupţi cu entitatea doar cu jumătate de echipă tovarăşe? îl întrerupse Corrigan.

– Da, amice. Am de gând să lovesc cât timp voi îi răniţi extremităţile. Şi s-o distrug. Dar voi, va fi nevoie să fiţi distrugători!

Auzindu-l Alkanor izbucni în râs:

– La asta suntem buni. Nyras, doar indică-mi calea către cel mai apropiat nodul.

Îşi împărţiră rapid sarcinile. Echipa lui Ossian, învăluită de magii de ascundere impenetrabile urma să înainteze cu ajutorul

unui disc de transport. Restul continuau către cel mai apropiat nodul. Ca să-l distrugă.

Corrigan încărcă mortarele cu proiectile incendiare şi mitralii. Urmau să distrugă suprafeţe mari de teren cu o singură salvă. Arma cu foc fu încărcată, Alkanar scoase dintr-o ladă acoperită cu basoreliefuri un sceptru semănând cu un tub la unul din capete având cristale de diferite culori încastrate pe exterior.

Ar'Sakar îl luă, vrăjitorul elf întunecat îl învăţă să folosească sceptrul arzător. Canalizând energie psionică sau magică sceptrul producea o gamă largă de efecte puternice. De la foc energetic intens la rază focalizată extrem de intensă care dezintegra orice în raza ei de acţiune.

Între timp Ossian dispăruse în junglă şi veni timpul să pornească şi ei.

Nu trecu nici jumătate de oră şi drumul deveni impracticabil pentru barjă. Alkanor folosi incinerarea completă ca să deschidă calea. Şi simţi o ceată de ikalli apropiindu-se. Ikalli ciudaţi.

Thubarr lansă o bombă cu mitralii incendiare în direcţia generală a lor. Şi încă una simplă. Incendiară un fel de rădăcini ce se întindeau groase pe sol, pe care biomantul le descrisese ca fiind parte a entităţii. Rămăşiţele cetei de ikalli ciudaţi îi ajunse din urmă, două sfere de foc au fost suficiente pentru ai incinera pe toţi.

Alte bombe incendiare lansate la distanţă stârniră incendii în junglă. La scurt timp deasupra pădurii se ridica un fum gros şi înecăcios. Dardanul simţi ceva în faţă, o forţă puternică dar nedefinită. Fiind pe direcţia nodulilor lansară o salvă de bombe incendiare şi mitralii incandescente.

Barja devenise un agent al distrugerii aventurierii folosindu-se de aruncătoarele de foc ca să incinereze toate elementele suspecte.

27

Ar'Sakar simţi atacul înainte ca să fie atacaţi de adevăratele forţe ale duşmanului. Liane groase, comportându-se ca nişte tentacole ţâşniră de peste tot în jur încercând să rupă barja în bucăţi. Scutul întărit a saniei de pământ rezistă,

tentacolele vegetale izbucnind în flăcări. Alkanor tăie sursa, o vână cât un butoi, vraja dezintegrându-o complet.

Corrigan lansă o bombă incendiară, forţa lui trimiţând bomba la sute de metri unde incineră o zonă întinsă. Dardanul aruncă pietre de foc în zone de vegetaţie care-i părură suspecte. Boder folosea aruncătorul de flăcări ca să deschidă calea.

– Acolo! arătă Alkanor o zonă deschisă; Îndreaptă-te întracolo. Uite nodulii!

Următorul atac veni fulgerător, zeci de fiinţe ce probabil fuseseră ikalli la un moment dat, transformaţi de puterea entităţii, acum erau ca nişte maimuţe cu prelungiri vegetale şi tot felul de mutaţii ciudate. Unii se ciocniră de scut alţii mişcându-se încet trecură de scut luptându-se corp la corp cu aventurierii. Purtau cuţite de os, suliţe scurte şi scuipătoare de ţepi veninoşi. Pielea le fusese acoperită de excrescenţele organice formând armuri naturale.

Cvazii se găseau în elementul lor, demonstrând că erau tot ce spusese dardanul. Luptau ca demenţii tăiind creaturile cu furie. Dardanul alături de ei, ucigând tot ce apărea în cale. Ceilalţi ucideau şi ei dar trebuiau să aibă grijă de alţi atacatori ce mişunau prin junglă. Unii trecură de scut, o creatură prinzându-se de spatele lui Thubarr, împlântându-i cuţitul spin în gât.

Pumnalul spin injectă otravă puternică în corpul piticului înainte să fie aruncat de forţa psionică a lui Ar'Sakar. Care folosi proiectile telekinetice să-i arunce cât mai departe pe atacatori.

Până la urmă scăpară de ei dar plătiră. Thubarr murise sub acţiunea rapidă a veninului şi unul dintre cvazi fusese ucis cu trei suliţe împlântate în cap, coiful îi zburase în timpul bătăliei.

Barja, lăsând jungla în spate înainta precaut peste un covor de vegetaţia ca muşchii de copac. Corrigan încetinise, nu-i plăcea ce era dedesubt. Doar muşchiul ciudat şi nimic atceva. Alkanor avusese puţin timp să cerceteze împrejurimile, încercase în van să-l ţină în viaţă pe pitic. Degeaba, veninul lucrase repede. Acum elful întunecat se îngrijea ca toţi să se regenereze şi să fie vindecaţi. Cu toţii suferiseră în urma atacului.

Ar'Sakar îşi regenerase repede corpul şi studia nodulii. Erau doi, ca nişte umflături enorme ieşind peste muşchiul brun. Rădăcinile masive provenind, probabil, de la entitatea mamă se

vedeau cu greutate şi după cât erau de groase se gândea că muşchiul avea cel puţin un metru în înălţime. Alte chestii ciudate se ridicau în jurul nodurilor, braţe lungi, arbori cu forme noduroase şi petale mari dar şi prelungiri groase ce sclipeau ameninţător. Estimă distanţa până la noduri ca fiind de 8-10 kilometri. Biomantul spusese că entitatea păzea fiecare nodul dar ceea ce văzuseră nu prea era o apărare solidă. Fiind sigur că existau şi alte mijloace de apărare îşi extinse percepţia. Exista viaţă sub covorul de muşchi. Multe semne de viaţă. Şi se apropiau de ei.

28

– Alkanor! Se îndreaptă lucruri spre noi! Pe sub covorul de muşchi!

Elful întunecat reacţionă imediat şi apucă toiagul lansând trei sfere de foc deodată. Folosise puterea toiagului, păstrând-o pe-a sa. Exploziile arseră covorul de muşchi creeând goluri impresionante.

Corrigan lăsă cîrma barjei şi îndesă două bombe în aruncător. Incendiare. Le lansă cu repeziciune. Bader sări la aruncătorul de flăcări şi incendie totul în faţă.

– Ar'Sakar linişteşte-i pe cvazi; ordonă Alkanor, în timp ce făcea o vrajă. Magia se lega cu greu, atât de aproape de noduli forţa psionică se

intensificase, dar Alkanor era un magician puternic şi vraja prinse formă. Luând putere din incendii, trei elemente de foc prinseră formă şi începuseră să ardă totul în jur. Forţară şi mai mult. Luând putere din focurile deja existente, cu fiecare secundă ardeau o zonă tot mai mare dându-le aventurierilor timp să răsufle .

Existau întradevăr printre atacatori creaturi ciudate, vegetale ce atacau cu colţi şi gheare dar care erau uşor incinerate de elementele focului. Corrigan adăugă două bombe cu mitralii devastând muşchiul pe zone întinse. Ar'Sakar îi liniştise pe cvazii care luară în primire armele. Alkanor întări bariera ce apăra barja şi preluă cârma, îndreptând din nou vehicolul către ţintă. Următorii kilometrii îi trecură arzând totul în cale ca o cometă. Alkanor mări dezastrul împrăştiind o duzină de proiectile arzânde.

Dar adversarul dispunea de mijloace nebănuite. Vene groase se ridicaseră şi împrăştiară o pastă acidă acoperind elementele de foc. Stingându-le. Unul după altul. Ar'Sakar îndreptă sceptrul ţintind gura veninoasă şi se concentră. Energie distructivă concentrată într-un singur bolt lovi tulpina groasă cât doi oameni pulverizând-o în zeci de bucăţi. Alkanor distruse a doua tulpină trimiţând o rafală de vârfuri îngheţate.

Văzându-şi apărările distruse entitatea pompă energie psionică în noduli ridicând creaturi şi mai puternice la luptă. Vegetaţia se strânse transformându-se în movile umblătoare de dimensiuni comparabile cu mamuţii.

Prima se ridică formând braţe enorme de pământ şi lemn. Se ridică cu un tremur a pământului, pe un trunchi ca de şarpe. Văzând-o Corrigan trase o bombă cu mitralii deasupra nodulilor ucigând o grămadă de slujitori ikalli transformaţi ce trebăluiau îngrijând nodulul. Care, apărat de o scoarţă groasă nici nu simţi atacul. Vrăjitorul întunecat creeă un nor incendiar între ei şi creatură. Dar alte două creaturi se formau, ridicându-se din muşchi, în stânga şi dreapta lor.

– Corrigan. Tunul cu lavă! strigă Alkanor eliberând puterea trăznetelor, lovind una din monstrozităţile în formare.

Piticul, ajutat de-un cvaz montă repede tunul. Destul de repede încât să fie încărcat când prima monstrozitate se apropie destul de mult ca să strivească barja. Pulsul roşiatic, scuipat de tunul lavă, lovi în plin creatura şi într-o clipire de ochi explozia de căldură şi şoc o împrăştie în toate părţile.

Ar'Sakar canaliză energie psionică în sceptru eliberând-o sub forma sferei argintii ce impactă creatura formată în stânga. Lovită înainte de trăznetele lui

Alkanor creatura se împrăştie când energia psionică explodă rupând toate legăturile ce-i menţineau forma.

Prima movilă umblătoare intrase în norul ncendiar şi fumega la toate încheieturile, braţul drept îi ardea dar continua să se apropie.

Ar'Sakar trimise alt bolt telekinetic, epuizat de prima salvă boltul său avu efect minim doar năucind monstrul. Elful întunecat trimise trei vârfuri argintii direct în creatură. Vârfurile

îngheţară porţiuni şi explodară. Bucăţi semnificative se prăbuşiră căscând găuri în monstru. Încetinându-l

Flăcările se întindeau ajutate de forţa lui Ar'Sakar, cuprinseră în întregime zona. Creatura se zbatea dar fără şanse. Tunul cu lavă se reâncărcase. Şi pulsul roşiatic distruse încă o creatură.

Restul aventurierilor din sania-pământ se descurcară şi ei trăgând cu arbalete, scuipătoare de vârfuri magice, aruncând pietre de foc. În general transformând împrejurimile într-un infern în care nimic nu putu rămâne în viaţă.

Alkanor, obosit, cântări situaţia. Se descurcaseră bine dar folosiseră cea mai mare parte din resursele nonmagice de luptă. Şi încă nu loviseră nodulii. Folosind privirea magică văzu forţele psionice retregându-se lângă noduli ca o armură, imposibil de penetrat cu energiile magice ce-i rămăseseră şi nici cu tunul de lavă.

Pe moment aventurierii se aflau în siguranţă. Distruseră apărătorii. Prin muşchiul chiar de la baza nodulilor mişunau încă destule semne de viaţă dar nesemnificative faţă de ce înfruntaseră până acum.

– Trebuie să distrugem nodulii înainte ca să-şi revină; Ar'Sakar vedea acelaşi lucru cu puterile psionice

– Ai destulă putere? Corrigan aşezase tunul de lavă pe un trepied bine prins de podeaua barjei şi Bader încărcase mortarul.

– Nici o şansă. Există destulă putere ca să respingă atacurile mele; dordanul apucă arbaleta cu vârfuri de foc.

– Dacă ne apropiem există lansatorul; murmură Alkanor

– Ce? Harponul este destul pentru creaturi mari dar nu cred că poate distruge un întreg deal; Corrigan îl încurajă pe cvazul de la aruncătorul de flăcări bătându-l pe spate

– De fapt, poate!

Elful întunecat ordonă cvazilor să supravegheze mai departe muşchiul sub comanda lui Ar'Sakar, el căutând printre bagaje o ladă lunguiaţă. Atingând basoreliefurile potrivite, capacul se deschise lăsând să se vadă harponul gros cu vârf prelungit şi corp ciudat. Corpul harponului cilindric era însemnat cu o serie de scobituri şi rune. La anumite intervale erau depresiuni în care erau încrustate cristale.

Ridicând harponul Alkanar folosi magia pentru a trezi puterile îmbibate în cristale.

– Păstram harponul pentru creaturile mari, le spuse el. Dar dacă barja ne duce destul de aproape această armă poate distruge nodulul.

– Poate? făcu neâncrezător Corrigan.

30

– Da, poate. Dar va trebui să fim aproape.

Ca răspuns piticul îndesat apucă cârma îndreptând prova către nodul.

31

IV

Nyras aşezat pe micul dâmb ce domina peticul de mlaştină îşi aştepta urmăritorii. Se despărţise de restul aventurierilor după ce-şi dăduse seama că vraja de invizibilitate a lui Ossian nu-i ajuta pe aventurieri cât timp biomantul îi însoţea.

Entitatea comunicase cu el. Crease o legătură destul de rezistentă încât să-l urmărească prin intermediul ei. Fuseseră atacaţi de două ori de cete de ikalli. Numărul mic de atacatori şi forţa le asigurase victoria rapidă. Dar alte forţe, mult mai puternice se concentrau pe ei. Ossian nu dorise să-l lase pe elful alb singur înconjurat de duşmani în toate părţile dar nu avea altă alternativă.

Trebuiau să ajungă la centrul entităţii ca s-o poată distruge. Cu puterile intacte. Şi aşa Nyras se despărţise de grup tăind de-a dreptul depresiunea acoperită cu ierburi înalte . Ţinta lui, poziţia relativă unde urma să fi ajuns Alkanor.

Ajuns la cursul râului ce şerpuia pe fundul văii se oprise. Simţise adversarii strângându-se pe râpa ce gâtuia valea pe partea cealaltă. Puterea curgea în jurul lor. Apa râului era curată oferindu-i o sursă de energie în plus. Se uită mai bine scanând valea. Întreaga vale părea ferită de influienţa entităţii. Curios era că nu simţea rădăcinile groase invadând pământul. Mlaştina se formase ca revărsare a râului şi duşmanii aveau să aibă probleme cu traversarea ei. Şi nu numai mlaştina răspundea chemării lui ci şi creaturi micuţe dar vorace se postau în apropierea malurilor, sub suprafaţă, gata să atace.

Simţi o nouă formă de viaţă. Agresivă, puternică şi ducând semne de inteligenţă în ea. Văzuse semne în ultima conexiune cu entitatea, pregătirea unui nou tip de războinic, o formă hibridă de viaţă între ikalli şi forma vegetală. Un luptător hibrid care să conducă trupele de ikalli şi să controleze creaturile vegetale. Încă nu-l văzuse dar îi percepea marea putere.

Ossian îi oferise ajutor, destul ca să ţină piept unei mici armate. Şi adversarul îi dădea destul timp ca să se pregătească. Sfera de putere se formă în faţa lui, o masă cvasilichidă, vâscoasă. Tentacolele de putere se extinseră atingând apa râului, pământul solid, noroiul mlaştinii. Din toate extrăgea energie, putere.

Ikalli explodară de pe vârful râpei, pe care-o coborâră în viteză intrând în noroiul mlaşinii care-i încetini. Fiinţe vegetale şi animale cu crescături organice îi urmară. Biomantul număra vre-o patruzeci după care se opri.

Urma să fie o luptă pe cinste!

Sfera de putere pe care tocmai o crease o trimise în mijlocul valului de atacatori. Explozia îi aruncă în toate direcţiile. Valul arzător ajuns la mlaştină

ridică vaporii fierbinţi care se transformaseră într-o ceaţă ce-i acoperii vederea. Din fericire Nyras nu avea nevoie să-i vadă.

Creaturile mlaştinii răspunseră cererii sale şi atacară. Numărul mare de atacatori îi făcu să fie puţin folositori dar distrăgeau atenţia de la vraja mai mare pe care o puse în faţa lor. Intrară în furtuna electrică fiind aproape instantaneu eliminaţi de trăznetele, fulgerele ce bântuiau zona.

Alt atac izbucni în partea dreaptă, creaturi scoase din podurile organice, fiinţe create să ucidă. Semnând cu leii bătrâni, veneau în salturi lungi, unii fiind traşi jos în mlaştină, cei mai mulţi trecând.

Puterea sa explodă sub forma unor proiectile magice, proiectile ce explodau la contact fiecare lovind o creatură. Urmă o salvă de vârfuri îngheţate ce răvăşiră trupele duşmane. Dar atacurile sale erau picături într-un ocean.

Fiinţe asemănătoare şi de mărimea copacilor se desprinseră de restul junglei şi porniră la atac. Arbori vii,

îmbibaţi cu energii psionice, urmaţi de armata de ikalli transformaţi purtând arcuri şi suliţe spin.

Sfera se reformase şi se ridicase deasupra capului său strălucind ca şi cum ar fi fost un glob de gheaţă. Eliberă un trăznet în cel mai apropiat adversar Apoi altul. Şi altul. Având timp aşeză două figurine, date de Ossian, pe pământ şi şoptii incantaţia. Ambele figurine începură să prindă viaţă, să se lărgească şi să crească. Prima un oştean purtând spadă şi scut părea turnat în bronz. A doua o entitate umanoidă de cristal roşu. Apărătorii se aruncară în luptă tăind în fiinţele controlate de zeu. Folosind energie magică elful alb ridică o cortină protectoare de trăznete şi doborâ arborele ce ameninţa să-l strivească pe oşteanul de bronz.

Lupta se întorsese, ikalli nu aveau nimic care să poată distruge aliaţii biomantului. Muriră cu duzinele. Până şi copacii umblători căzură seceraţi. Armata se mişca dezordonat încercând să scape de trăznete şi războinicii aduşi de Nyras, care folosi fulguratorul să doboare un copac umblător.

Entitatea, creatura inteligentă, îşi construise şi creaturi puternice de când întâlnise ceata vrăjitorului. Tocmai ieşeau primele exemplare din coconi pe care le şi trimisese în luptă. Rădăcini puternice le mişcau, mecanisme biologice complicate le asigurau forţă de atac. Prinşi de războinicul cristalin, spori acidici scuipaţi de-o asemenea creatură au început să-i mănânce armura. Oşteanul cu sabie fu impactat de ceva semănând cu un rinocer dar cu trei cornuri în faţă de os puternic.

Biomantul arunca trăznete în creaturi şi creeă un nor de insecte zburătoare cu dinţi ascuţiţi, care roiră pe ţinte lăsându-le schelet în câteva minute. Prea târziu pentru oştean care fu rupt în două de secera psionică folosită de păstorul armatei, o fiinţă asemănătoare arborilor umblători dar mult mai mobilă şi capabilă să direcţioneze energii psionice.

Nyras folosi biciul de foc ca să incendieze alt luptător vegetal, când fu lovit de sfera psionică. Armura magică ce-l proteja îl apără dar simţi în plin atacul. Aruncă o piatră de foc în direcţia ikallilor şi aduse o bestie fantomă de mărimea urşilor să atace creatura.

Simţi energia interioară sfârşiindu-se, folosise multă şi rezervele se epuizau rapid. Formă suflul de ger îngheţând două creaturi meduze mari. Şi fu doborât de rinocerul ciudat. Fu aruncat la distanţă dar era protejat de impactul fizic de scoarţa groasă ce-i servea drept armură. Recuperându-se rapid scotoci după elipsoidul negru dat de Ossian.

Strângându-l în mână şopti cuvântul. Energia magică curse prin venele sale încărcându-l, revigorându-l.

Fără să se uite împrăştie praf negru şoptind repezit incantaţia. Creeă o zonă întunecoasă. La adăpostul întunericului se rostogoli cât mai departe de luptători. În aceeaşi timp formă imagini, duplicate ale sale care o luară la fugă în toate părţile.

O luă şi el la fugă trimiţând vârfuri spectrale în toate direcţiile prin negură. S ări peste cadavre şi se feri de duşmanii buimăciţi. Distruse unul dintre copacii umblători c-o lance de forţă.

Părăsind negura plescăi prin mlaştină atent la ce făceau sclavii entităţii.

Dar înainte să-şi dea seama fu lovit de-o forţă psionică imensă. Doi păstori îl aşteptaseră răbdători şi acum îl legau împreună cu un cocon psionic cei extrăgea energiile.

Ripostă eliberând trăznete în ambii. Unul fu rupt în bucăţi de energia argintie ce urmării trăsnetul. N-apucă să trimită focul argintiu şi-n celălalt. Fu prins de tentacolele vegetale ale copacului umblător. Şi injectat cu venin.

Greşală! Biomantul era imun la veninuri şi otrăvuri. Se prefăcu ameţit canalizând energie într-o undă de şoc eliberându-se şi trimiţând toţi duşmanii în aer, în afara păstorului care era protejat de propriul scut bioenergetic. Lovi cu plasa psionică ţintuindu-l pe loc.

Elful alb se eliberă dar le dăduse timp creaturilor să se dezmeticească şi să sară pe el. Le lovi cu un baraj de proiectile magice dar în zadar. Se buluciră la atac, bestia fantomă pe care o chemase iarăşi căzu sub boltul psionic al păstorului. Încercă să lege altă vrajă dar o labă enormă îl lovi în cap ameţindu-l. Şi lovitura finală! Un „ciocan „ psionic direct în moalele capului. Cu o forţă ce nu putea fi parată.

Biomantul căzu inconştient. Pentru el lupta se terminase.

Jî Jî Jî

Ossian se mişcă fantomatic de-a lungul peretelui.

Înaintând cu grijă trioul de aventurieri ajunsese la oraşul, dacă se putea numi oraş, ce se întindea în centrul platoului. Magul-luptător ştia că enorma movilă de vegetaţie ascundea înăuntru entitatea biologică considerată de ikalli zeu.

34

De-a lungul drumului întâlniră slabă opoziţie. Cel mai probabil entitatea se concentra pe Alkanor şi Nyras. Elful întunecat trimisese mesajul care confirma distrugerea primului nodul După aceea vibraţiile deveniseră haotice.

Kinon apăru pe clădirea scundă care le servea drept adăpost temporar. Ras considera că fusese parte a vechiului oraş, înainte ca entitatea să apară şi să-i pună să construiască noul oraş. Forma actuală a lui Kinon era un fel de maimuţă pe care o văzură frecvent pe platou. Cu ajutorul ei se strecurase prin oraş căutând o cale să intre în movila vegetală.

Ossian aruncă o privire asupra oraşului.

Ridicat în jurul movilei, casele scunde erau mai mult grajduri unde creaturile ce fuseseră ikalli stăteau ca animalele. Plante umblătoare ca nişte monştri umblau printre ikalli ca un fel de gardieni.

Mai era un alt tip de creaturi dar acestora doar viziunea magică le detecta aura psionică, ce împărţeau ordine tuturor. Lui Ras această situaţie îi displăcuse din primul moment.

– Ţi-am găsit o cale; Kinon terminase schimbatul formei.

– Unde?

– Ştii, cavernele desenate de Alkanor? Unele dintre ele comunică cu casele de la suprafaţă. Pentru ventilaţie cred. Am coborât în una şi am trecut de gărzile lor. Urât de tot Au tot felul de coconi prin care extrag viaţa din ikallii sănătoşi. Tot acolo produc creaturi cum n-am mai văzut. Şi cresc în containere uriaşe. Îţi dai seama ce creaturi vor ieşi din ele?

– Da, trebuie să-i lovim repede şi cu forţă. Crezi că ne putem strecura în interior?

– Hai Oss! Chiar crezi că nu ne vor simţi? Chiar şi sub vraja de invizibilitate?

– Mai avem o armă; Ossian puse figurina pe podea Ras începu să râdă încet:

– Ossian, ştii cât costă o asemenea figurină? Să o folosim aici, unde nu ştim dacă ne aduce ceva. E tembel!

– N-avem de ales. Diversiunea creată ne va ajuta să intrăm şi să ajungem la partea centrală. De acolo putem declanşa dezastrul. Ras, pregăteşte-ţi arsenalul. Atacăm imediat ce începe diversiunea; Kinon te rog du figurina într-un loc central. Dar nu mai mult de 500 metri. Altfel vraja nu funcţionează.

Kinon încuvinţă şi-şi schimbă forma. Negrul se întoarse şi alese o casetă:

– Ras, poţi să detonezi o bombă magică de la distanţă.

– Da, lasă o vrajă pe ea. Vraja se disipează şi bomba explodează.

– Excelent. Lăsăm o bombă-virus aici când intrăm.

– O bombă-virus? Şefule, ne terminăm întreaga rezervă de arme strategice ca să doborâm o buruiană.

– Ras!

35

Tieflingul ridică umerii. Şi scoase cilindrul care era bomba cu viruşi. Odată activată trebuia doar o ţintă. Ţintă pe care Kinon o aşeza când punea şi figurina. Apăsă două depresiuni pe capacul cilindrului armând-o

O dată ce Kinon se întoarse Ossian îşi începu incantaţiile ridicând bariere în jurul lor îmbrăcându-i în armură magică şi protecţii suplimentare. Şi vraja de invizibilitate completă.

Se strecurară conduşi de Kinon până în apropierea casei legată la caverne. Ossian murmură incantaţia dând drumul vrăjii figurinei. Bătăi de inimă şi figurina crescu. Şi crescu.... Şi crescu... Până ce golemul de caer ajunse la aproape 20 m înălţime

Ş i se porni să distrugă. Cu o singură mişcare zdrobi ikalli şi plante la nimereală. Oşteanul vegetal ce-i stătea în faţă fu rupt în două de furia golemului. Pumnul masiv sparse o casă în timp ce celălalt prinse o tulpină groasă şi o rupse cu uşurinţă. Doborâ următorii atacatori şi folosi un arbore umblător ca măciucă lovindu-i şi zdrobindu-i. Parcă stârnise un cuib de viespi: ikalli, animale modificate, zeci de feluri diferite de viaţă vegetală ieşeau de peste tot ca să distrugă pericolul ivit pe neaşteptate în mijlocul lor. Doar ca să fie zdrobiţi de golemul ce nici măcar nu fusese oprit de energiile psionice aruncate în el. Smulse o altă tulpină şi doborâ rânduri de sclavi ikalli.

Ossian le făcu semn şi se strecurară în casă. Ikalli ce slujeau fugiseră să-şi apere zeul şi trecură fără probleme în caverne.

– Ras, bomba! Să le mai dăm încă ceva de gândit!

– Cred că acum porneşte.

Întradevăr cilindrul se deschise eliberând sute de licurici. Licurici extrem de speciali, emiteau un câmp magic în jurul lor care ardea orice atingea. Şi dezintegra. Licuricii fură atraşi la început de momeala de feromoni, lăsată de schimbătorul formei dar prinseră emanaţiilor formelor de viaţă şi se năpustiră după ele.

Înghiţând energia vitală.

Distrugând tot ce întâlneau. Noua ameninţare îi deruta complet pe locuitorii oraşului. Vegetaţia luă foc, soldaţii cădeau la pământ consumaţi de micii atacatori. Entitatea judecă ciudat gândindu-se la protecţia ei, concentră păstorii pe golem după ce văzu că energiile psionice cu care-l ataca erau reflectate în jur, în proprii zeloţi. Licuricii îi respingea din jurul ei cu o barieră până ce trupele ieşind din coconi se ocupau de ei.

În subteran trioul de aventurieri înaintase destul de mult prin caverne înainte de a fi descoperiţi de un păstor. Fiinţa hibridă supravieţuise doar secunda necesară să dea alarma înainte ca fulgerul întunecat din sceptrul lui Ossian să-l dezintegreze. Ras aruncă două pietre de foc de-a lungul pasajelor întunecate pe lângă care treceau. Aruncă în faţa meduzelor-soldat o bombă de îngheţare.

Kinon luă formă de demon-luptător zdrobind şi aruncând foc demonic în trupele zăpăcite pe care le întâlneau.

Ossian trimise o salbă de vârfuri magice în toate direcţiile fiecare explodând la impact. Cavernele suferiseră modificări, de parcă intraseră în

rădăcinile unui copac. Bio-energie şi forţe psionice curgeau prin pereţi, atacându-i sub forma unor luciuri sclipitoare. Magul atinse cu mâna peretele trimiţând o vrajă de îngheţare în toate direcţiile. Ras desfăcu capacele la două canistre, lăsând un fum gros să iasă.

Fumul împiedica detectarea formelor de viaţă. Şi aruncă o grenadă cu fragmentare într-o formaţiune bulbucoasă plină de

vene. Uşi le barau calea, mai mult un fel de închideri organice, dar puterile dezlănţuite a lui Ossian le spulberau.

Ajunseră într-o cameră enormă în care zeci de hibrizi năvăliră pe ei. Unda de şoc concentrată ce izbucni din palmele lui Ossian îi trimise zburând. Ras tăie doi şi Kinon împrăştie alţii.

– Pe aici spre încăperea centrală! strigă schimbătorul de formă.

Ossian formă imagini multiple creeând confuzie în rândul apărătorilor. O luară la fugă de-a lungul coridorului ridicând un zid de metal în spatele lor. Tieflingul aruncă o bombă gheaţă în irisul ce bloca calea şi Kinon trecu în plină viteză spărgând gheaţa. Ajunseră într-un coridor enorm plin de crescături organice şi coconi enormi. Şi de păstori venind spre ei ca o falangă distrugătoare.

Magul descătuşă puterea toiagului său, formând un torent de foc ceresc, arzând întreg coridorul. Distrugând până şi pereţii.

– S ă ne grăbim! le strigă celorlalţi.

Simţi o vibraţie sălbatică, forţele psionice ce se adunau să-i distrugă deveniseră haotice şi disperate. Alt nodul fusese cumva distrus.

Ajunseră într-o altă încăpere în centrul movilei, înaltă şi largă, plină până în vârf de structuri asemănătoare nodulilor.

Reacţia fu instantanee. Un fulger psionic de proporţii colosale lovi în Ossian, a cărui întreagă energie magică întări bariera protectoare. Căzu în genunchi strângând elipsoidul întunecat ce-i reînsufleţea energia, permiţându-i să reziste atacului.

Ras atinse ambele inele de pe mâna dreaptă. Urgent magia făcu o armură şi un glob de respingere a energiei.

Dar atacul următor îl lovi pe Kinon, a cărui protecţie magică rezistă câteva clipe apoi cedă şi corpul schimbătorului de formă fu spulberat în mii de bucăţele. Ossian privi neputincios pierzându-şi prietenul.

Furia îi veni din centrul fiinţei, explodând într-o vrajă, un baraj de proiectile magice nova. O întreagă serie de noduli fură distruşi, fiind parte a creierului entităţii, disturbările psionice fură enorme, revertebrându-se în întreaga entitate.

Alt baraj de proiectile nova cu putere imensă ţâşni din el şi altele explodară, simţi entitatea urlând de durere. Câmpul

psionic se prăbuşi. Ossian făcu două lucruri deodată: activă baliza ţintă şi deschise uşa magică.

– Ras! urlă cât putu de tare.

Tieflingului nu trebui să-i spui de două ori. Sări, cap înainte, prin uşă. Urmat de Ossian

37

Sai-nerul apăru deasupra movilei, fără câmp psionic putea efectua translocarea locală. Tunurile cu quass pulverizară părţi ale entităţii cât timp cilindrul protejat de un câmp energetic fu lansat în inima movilei.

Secundele trecură ca anii. Entitatea îşi refăcea controlul devenind din ce în ce mai puternică. Dar motoarele sai-nerului se reâncărcară şi asurul efectuă translocarea.

Bomba supernova explodă, luând cu ea inima platoului.

Sai-nerul ateriză în acelaşi loc unde aterizase prima oară când veniseră pe lumea aceasta, lângă rămăşiţele taberei. Acolo unde Ossian se sprijinea de Ras luând câte o înghiţitură din plosca cu revitalizator. Amândoi stând în mijlocul locului liber, departe de orice vegetaţie care ar fi putut sări la ei. Ros lăsase sacul de călărorie lângă el şi sorbea la fel de nesăţios o poţiune.

Văzând vasul aterizând Ras se ridică urmat de Ossian, amândoi clătinându-se epuizaţi de bătălia prin care trecuseră.

– Unde este Kinon? fu primul lucru pe care-l spuse asurul când intrară

– A murit; murmură Ras lăsându-se jos cu spatele pe peretele vasului.

– Ceilalţi? vocea magului negru era la fel de stinsă

– Nava spune că Alkanor este în viaţă. Stins, dar semnalul e acolo. Locatarul saniei-pământ nu mai transmite şi nici maşinăria aparţinând lui Corrigan.

– Du-ne la locaţia elfului întunecat! Vasul se ridică şi dispăru fulgerător.

Reapărând deasupra locului unde se afla locatorul magului elf întunecat. Ateriză.

Sania zăcea într-o rână, o gaură apreciabilă în centru, cutii şi bucăţi împrăştiate în toată zona. La adăpostul oferit de-o bucată, zăcea întins Alkanor cu Bader lângă el, îngrijindu-se de trupul războinicului Corrigan.

O dată ieşiţi din navă Ar'Sakar apăru de după tulpinile rupte ţinând arbaleta cu vârfuri de foc în mână. Dându-şi seama cine sunt noii veniţi lăsă ţeava armei să coboare.

– Scuze. Am crezut că sunteţi creaturi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă autoritar Ossian mergând direct la trupul lui Alkanar.

Ar'Sakar le explică cum distruseră primul nodul cu harponul şi continuaseră la al doilea nodul. Chiar înainte de a ajunge la noduli, sub îndrumarea dardanului, interceptaseră păstorul vegetal şi escorta lui ce cărau cu ei coconul organic în care fusese închis Nyras. Ar'Sakar avusese o viziune. Apoi atacaseră nodulii.

Cu armele rămase, aproape fără muniţie bătălia se dovedise încinsă, mai ales o dată cu apariţia multor arbori oşteni şi păstori. Sania fusese distrusă de-o movilă mişcătoare, Alkanor folosise vrăjitorii devastatoare şi câştigaseră dar elful întunecat, lovit de crengile puternice ale duşmanilor, căzuse şi izbit de atacuri psionice intrase în comă.

Corrigan căzuse izbind păstorii cu ciocanul său distrugător. Măcelul în rândurile armatei vegetale fusese zdrobitor. Cvazii muriseră toţi, îngropaţi sub

marea de creaturi. Se dovediseră războinici încercaţi până la sfârşit, măcelărindu-şi atacatorii fără milă. Căzuseră doar datorită numărului.

Ordonându-i asurului să zboare deasupra platoului distrugând orice semn de noduli sau alte structuri vegetale rămase Ossian administră îngrijire magică elfului întunecat. În timp ce Ras lua măsuri de precauţie şi-l îmbărbăta pe Bader. Aşeză un totem de reânvigorare şi scut care forma un dom de protecţie.

– Are nevoie de ajutor specilizat; spuse Ossian după ce-l înconjură pe Alkanor cu o aură de stază. Trebuie să-l ducem la Kyr imediat. Şi nu cred că Nyras este mai bine.

Ras verificase coconul organic şi nu ştia ce să facă. Ar'Sakar era sigur că biomantul se afla încă în viaţă dar nu ştia cum să-l taie şi să-l scoată din el. Dar nici nu-l putea lăsa înăuntru. Lamele pumnalelor fulgerară despicând carapacea organică. Nyras zăcea prins într-o serie de chestii organce care îi

intrau prin piele. Fără să mai stea pe gânduri, speriat de faptul că tovarăşul lor ar fi injectat cu cine ştie ce otrăvuri ucigătoare, tiefingul îl smulse cu forţa punându-l la pământ

– Ceva este în neregulă cu el.

Ar'Sakar îşi folosea puterile să-i vadă câmpul bioenergetic. Instinctiv Ras se mişcă fulgerător cu aruncătorul de vârfuri ţintind o umbră micuţă ce sărise de după nişte rămăşiţe. Se opri la timp, umbra se dovedi a fi bursucul ce-l urmase pe Nyras peste tot. Fugind pe picioarele scurte, bursucul se duse lângă corpul elfului

alb.

Nimeni nu-l opri. Apoi o lumină ciudată luă formă în jurul bursucului, o lumină verde strălucitoare ce sări în corpul biomantului. Ossian îl opri pe Ar'Sakar să distrugă animalul.

Ceva se întâmpla. Corpul biomantului tresări necontrolat. Deschise ochi. Tuşi şi începu să se zvârcolească, tovarăşii fiind nevoiţi să-l ţină nemişcat. O substanţă vâscoasă începu să-i iasă prin urechi, nas şi gură. Apoi păru să se trezească şi îi privii. Ochii deveniră orbi de lumină, câmpul bioenergetic devenind orbitor. Ossian îi făcu semn discret lui Ras. Să fie gata să-l termine pe Nyras dacă se dovedea că entitatea îl infectase.

– Am câştigat? răguşit Nyras reuşea să pronunţe cu greu cuvintele.

– Entitatea a fost distrusă; răspunse Ras. Dar cu tine ce s-a întâmplat?

– Am fost capturat. Pus în ceva la păstrare. Cred că zeul urma să mă studieze şi să mă transforme într-un sclav de-al său.

– Şi? Ossian strânsese destulă energie ca să-l distrugă cu un singur bolt. Biomantul zâmbii şters

– Ar fi reuşit dacă nu mi-aş fi tranferat o părticică de putere în prietenul meu mustăcios; mângâie pe cap bursucul; Apărarea mea a luptat împotriva intruziunilor şi a substanţelor pompate în mine dar fără scânteia din el nu mi-aş fi revenit la conştinţă.

Sai-nerul reapăru deasupra lor. Asurul distrusese rămăşiţele vegetale. Nyras urma să intre din nou în transă. Îi va lua câteva zile ca să-şi cureţe sistemul. De aceea Ossian hotărâ să plece cu Alkanor, Bader, Ar'Sakar şi Nyras, la Kyr. Să-l dea pe

elful întunecat pe mâna doctorilor. Urma să strângă câţiva prieteni şi să se

39

reântoarcă. Ras rămânea în această lume protejând rămăşiţele barjei şi să negocieze cu conducătorii ikalli şi vettoni. Urmau să plătească de nu puteau să ducă. Tocmai îi costaseră viaţa unor tovarăşi.

Asta gândea Ras privind sai-nerul dispărând în străfulgerarea luminoasă a saltului interdimensional.

40

VĂNATORII DE ZEI

(vol. III)

Alkanor privi întinderea întunecată şi fu cuprins de-un fior rece ce-i trecu prin şira spinării. Era din nou aici.

În Abys. Un loc pe care sperase să nu-l vadă în curând. Dar existau lucruri peste care nu se putea trece. Şi cel mai important era cuvântul său. Onoarea sa era în joc.

Strânse pelerina vrăjită protejându-se de forţele negative şi coborâ cărarea tăiată în stâncă care ducea la Kaset – Oraşul Pustiului. Nu-i înştiinţase pe camarazii săi de plecarea sa în Abys, era problema lui personală şi avea să şi-o rezolve singur.

Creaturi ciudate se strecurau prin întunecime urmărind noul venit în planul lor de existenţă. Dar aura de putere îi ţinea la distanţă, nu supravieţuiseră atât de mult în Abys fără să-şi fi dezvoltat simţul pericolului.

Dar o pereche de ochi roşii îl urmăreau cu interes judecându-i forţa. Vânătorul de recompense se mişcă ca o umbră în urma magului întunecat. Pregătindu-se să lovească. Recompensa pusă pe capul lui Alkanor de Ta-Sratki era substanţială şi avea de gând s-o colecteze.